DINAMO — PE CULMI...

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

Nr. 7 (150) MARTIE 1965 — Anul VIII (XVIII)

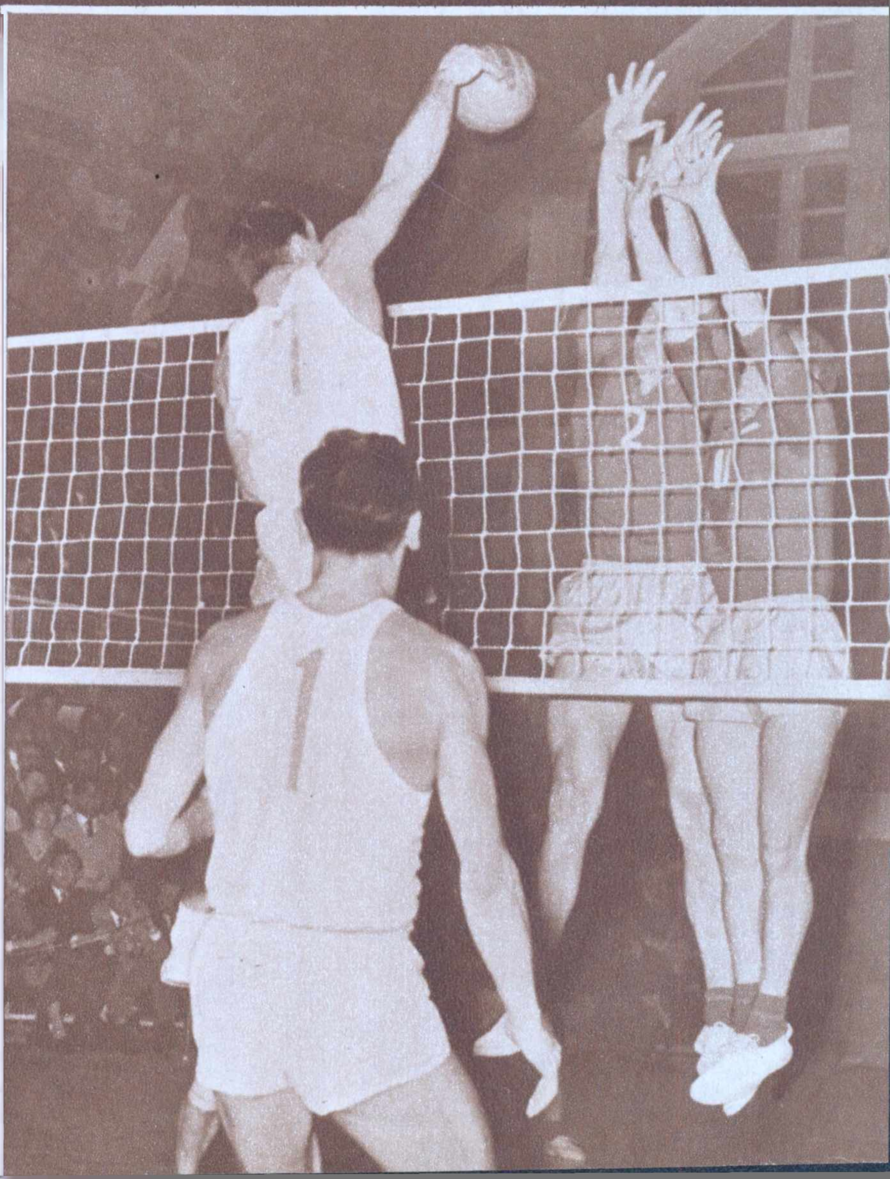
Sub privirile lui Redl, Ivănescu strînge cu justificată dragoste singurul trofeu care lipsea dintre bijuteriile scumpe ale handbalului romînesc: CUPA CAMPIONILOR EUROPENI, și primește primul sărut-felicitare după finala victorioasă de la Lyon: DINAMO BUCUREȘTI—MEDVEȘCIAK ZAGREB 13:11.

(telefoto: AGERPRES)

...RAPID LA UN PAS

Rapidul a reușit un excepțional tur de forță, recuperind handicapul (1:3 la seturi, 28—60 la puncte) din tur cu Ț.S.K.A. Moscova: 3:0 (15—5, 15—8, 15—4)! Plocon, care a îmbinat excelent forța cu abilitatea în contextul unei remarcabile promptitudini, face încă o dată inutil blocajul advers.

(Foto: TH. ROIBU)

VICTORII ROMÎNEŞTI în C.C.E.

Acest început timid de primăvară este bogat în succese sportive romîneşti.

Din oraşul francez Lyon, handbaliştii de la Dinamo Bucureşti au adus în Capitală mult-rîvnita Cupă a campionilor europeni. Sîntem fericiţi de această victorie dar, trebuie să spunem, ca nu ne-a surprins. O socotim ca pe un succes, care „trebuia să vină", al şcolii de handbal romîneşti. Într-adevăr, se poate vorbi despre o şcoală romînească în handbal.

Şi nu de acum. De cîţiva ani, cele mai mari întreceri handbalistice internaţionale sînt dominate de jucătoarele şi jucătorii noştri. În prezent, tezaurul handbalului romînesc este cel mai bogat din lume. El cuprinde aurul campionatelor mondiale masculine din 1961 şi 1964, aurul „mondialelor" feminine din 1956 şi 1960 (la „11") şi pe cel din 1962 (la „7"). Echipele de club au sporit „preţioasele" comori aducînd de-a lungul anilor la Bucureşti şi trei Cupe ale campionilor europeni: Ştiinţa (1961) şi Rapid (1964) la fete şi acum, Dinamo Bucureşti.

Şi pentru că am vorbit despre o şcoală de handbal romînească, nu putem trece cu vederea rolul major al sportivilor dinamovişti, pionieri ai handbalului modern la noi şi pe cel al antrenorului lor, Oprea Vlase.

Schemele lor tactice inedite, serioasa pregătire tehnică, jocul rapid şi pe contraatac şi-au spus cuvîntul mai întîi în competiţiile noastre interne (cu excepţia campionatului din 1963, Dinamo a cîştigat toate titlurile de campioni la „7" din 1957 pînă în prezent). Apoi au venit confirmările pe plan internaţional. (Reprezentativa ţării se alcătuieşte pe scheletul echipei Dinamo).

Acum, Ivănescu, Mozer, Hnat şi compania, învingînd-o în finală cu 13—11 (8—5) pe campioana Iugoslaviei R.K. Medveşciak Zagreb, au cucerit Cupa campionilor europeni.

Dinamo a mai bătut la porţile „cetăţii" C.C.E. În anul 1962, titlul i-a scăpat, cum se spune, printre degete. Vă mai amintiţi finala de la Paris cu Dukla Praga? Dinamo a condus atunci la pauză cu 10—5, cehii au egalat în ultimele secunde (13—13) şi au cîştigat în prelungiri cu 15—13.

La Lyon însă, Dinamo „a spart gheaţa". Palatul sporturilor, unde a avut loc finala cu R.K. Medveşciak, a răsunat de aplauzele celor 6 000 de francezi încîntaţi de jocul campioanei europene, echipa Dinamo Bucureşti. La rîndul nostru, în numele cititorilor revistei „Sport", felicităm ECHIPA DINAMO BUCUREŞTI şi pe antrenorul emerit OPREA VLASE. Urăm handbaliştilor dinamovişti noi victorii de răsunet.

★

La sfîrşitul lunii martie, într-un interval de numai patru zile, alte două trofee C.C.E. au fost cucerite de sportivii romîni. De data aceasta laudele revin jucătorilor şi jucătoarelor de tenis de masă.

Fetele de la Voinţa Bucureşti au învins-o în finala C.C.E. pe campioana R.F. Germane, D.T.C. Kaiserberg din Duisburg (5—1), iar băieţii de la C.S.M. Cluj pe reprezentanta R.D. Germane, S.C. Leipzig (5—0).

Fără îndoială, rezultatele acestea sînt frumoase. Aşteptăm însă acum o confirmare a valorii jucătorilor noştri de tenis de masă la apropiatele „mondiale" din Iugoslavia. Mai ales din partea fetelor. Ele au de apărat un prestigiu de care ţara noastră s-a bucurat ani în şir. Noi le dorim succes.

★

Nu putem încheia fără a aminti şi de victoria la volei a Rapidului. După ce ne-au trecut prin purgatoriul emoţiilor, pierzînd prima partidă cu Ţ.S.K.A. Moscova (1—3), rapidiştii au reuşit duminica trecută o splendidă victorie cu 3—0, întorcînd rezultatul în favoarea lor şi calificîndu-se astfel în semifinalele Cupei campionilor europeni.

Cheia succesului rapidist? Forma excelentă atît a jucătorilor din atac cît şi a celor din apărare. Rapidul a fost în acest meci o ECHIPĂ.

BRAVO, RAPID! Şi mult succes în viitoarele confruntări.

Anul 1965 a început cu adevărat frumos pentru sportul romînesc...

PETRE HENŢ

FOTOCRONICA SPORT

În toată ţara se desfăşoară în aceste zile conferinţele de dări de seamă şi alegeri ale organelor şi organizaţiilor U.C.F.S. În aceste ocazii, pe lîngă analiza activităţii pe anul precedent şi alegerea organelor de conducere, se discută şi planurile de măsuri pentru viitor, în vederea îmbunătăţirii activităţii de cultură fizică. În fotografii: conferinţa clubului Rapid (sus) şi aceea a clubului Metalul „23 August".

Tenisul de masă romînesc şi-a adjudecat ambele Cupe ale Campionilor Europeni. În fotografie, reprezentantele *Voinţei Bucureşti* (de la stînga la dreapta): *Eleonora Mihalca*, antrenorul *Ioan Pop*, *Maria Alexandru* şi *Ella Constantinescu*. Ele au triumfat la Braşov, în întîlnirea finală: 5—1 în faţa campioanei R. F. Germane, D.T.C. Kaiserberg, din Duisburg.

Cu numai 24 de ore înaintea jucătoarelor de la Voinţa Bucureşti, C.S.M. Cluj — campioana masculină a ţării la tenis de masă — a cîştigat, la Leipzig, a patra ediţie a Cupei Campionilor Europeni. Clujenii s-au întîlnit pentru a treia oară cu aceiaşi adversari, campionii R.D. Germane, S.C. Leipzig. Reprezentanţii noştri au repurtat din nou o indiscutabilă şi valoroasă victorie — a treia în C.C.E — cu 5—0. În fotografie, de la stînga spre dreapta, Gheorghe Cobîrzan, antrenorul emerit Farcaş Paneth, Radu Negulescu şi Dorin Giurgiucă zîmbesc după victorie.

Fondiştii de la *Dinamo Braşov* au dominat — după cum era de aşteptat — cu autoritate campionatele republicane individuale. Ei au cucerit primele trei locuri în cursa de 15 km, prin *Dinu Petre*, *Gh. Vilmoş* şi *Dinu Bădescu*. Nimic surprinzător aşadar, în victoria ştafetei lor de 3×10 km. În fotografie, schimbul *Vilmoş* (dreapta) — *Dinu*.

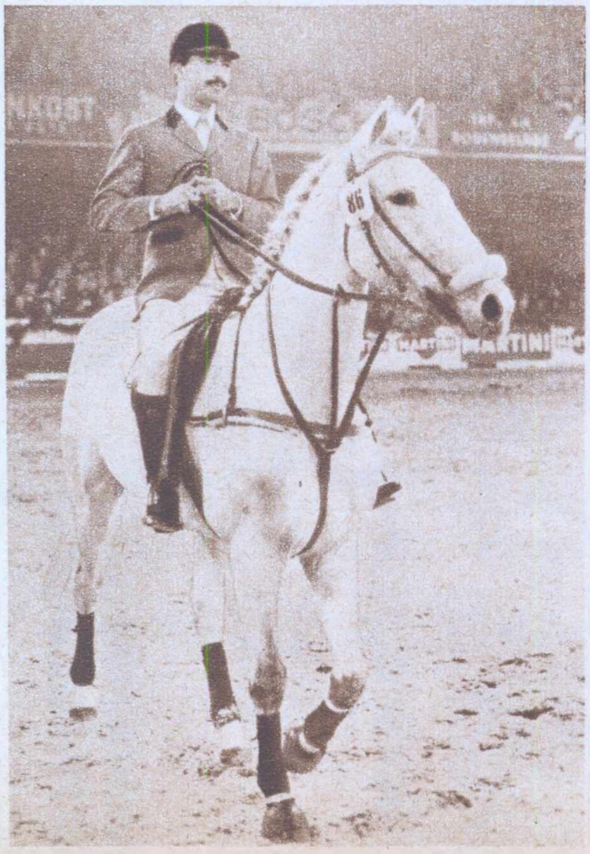
Michel Jazy, demnul continuator al lui Alain Mimoun într-ale tradiţiei fondiştilor francezi, specialist al curselor de semifond, a debutat frumos în sezonul atletic 1965 prin victoria sa în campionatul Franţei de cros. Ulterior el a confirmat, terminînd detaşat în marele cros anual al ziarului „L'Humanité", cu peste 100 de metri faţă de al doilea clasat.

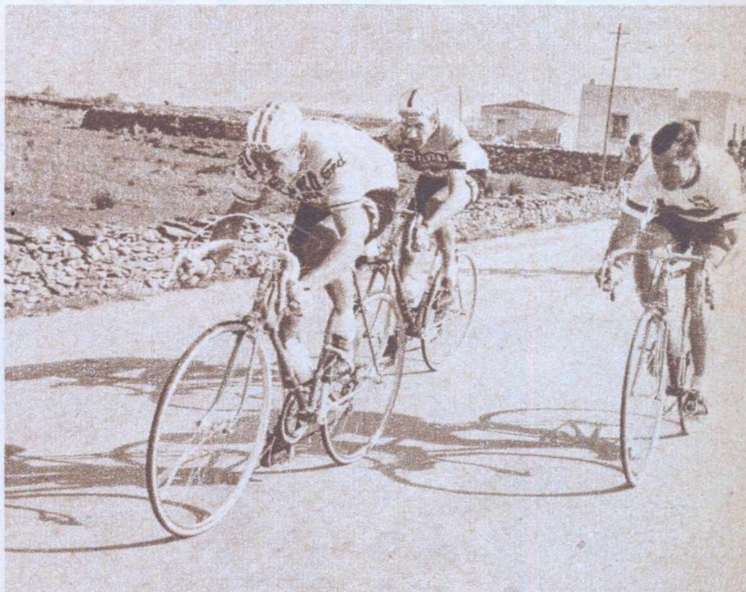

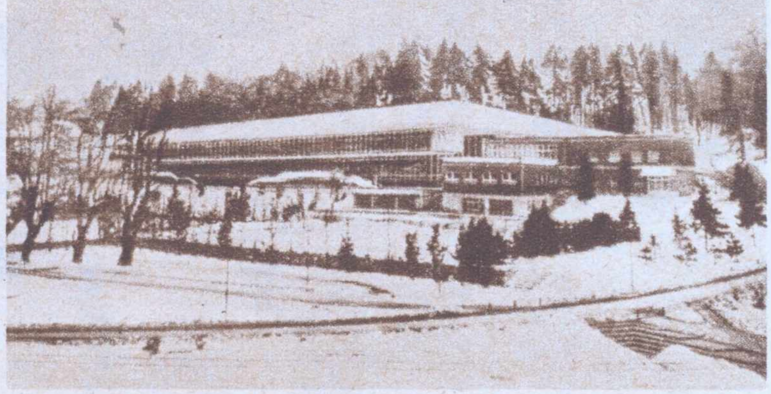
Austriacul* Karl Schrantz *(în fotografie) se anunţă drept unul dintre cei mai îndreptăţiţi pretendenţi la titlurile mondiale ale schiului alpin, care se vor decerna anul viitor în Chile, la Portillo. De curînd el a cîştigat în S.U.A., la Vail, în cadrul* „Memorialului Bud Werner", *coborîrea şi combinata, întrecîndu-i pe cei mai buni schiori alpini din Austria, Franţa şi S.U.A., adică tocmai pe adversarii săi la viitoarele campionate mondiale.

Calificat în finală, alături de alţi zece călăreţi, dar — spre deosebire de ei — fără nici o penalizare, brazilianul Nelson Pessoa, călare pe calul „Grandezza", a cîştigat marele premiu al oraşului Frankfurt pe Main (R.F.G.). E adevărat că luînd startul ultimul în final el n-a mai avut altă grijă decît aceea de a nu fi penalizat; astfel a putut repurta o victorie „la mînă".

Cursa ciclistă *Paris-Nisa* (1 286 km — 8 etape), una din marile clasice rezervate profesioniştilor pedalei, s-a încheiat cu victoria francezului *Jacques Anquetil*. Se pare că anul acesta asul francez (primul în fotografie, în dreapta campionul belgian *Rik Van Looy*) intenţionează să lase pe planul al doilea (în orice caz sub semnul incertitudinii) participarea lui la Turul Franţei, pentru a-şi completa, în schimb, palmaresul cu alte clasice.

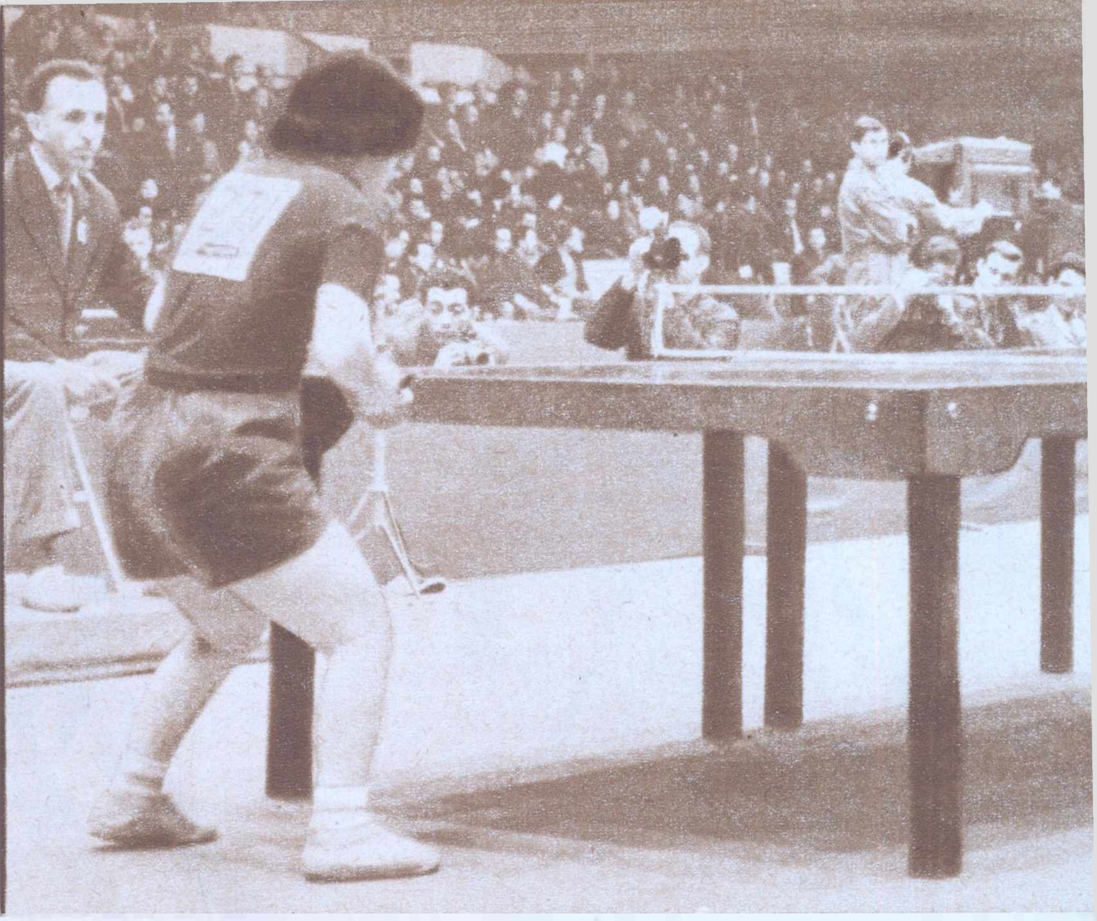

Peste cîteva zile deci, start în campionatele lumii la tenis de masă. Iubitorii acestui sport aşteaptă din ce în ce mai mult dificila (pentru europeni) confruntare dintre reprezentanţii bătrînului continent şi cei ai paletei asiatice. Iată, în fotografie, sala în care se vor desfăşura viitoarele campionate mondiale, din parcul Tivoli, situat în oraşul iugoslav Ljubljana.

FOTOCRONICA SPORT

ÎN PREAJMA „MONDIALELOR" DE LA LJUBLIANA

Sportivii romîni sînt gata pentru start

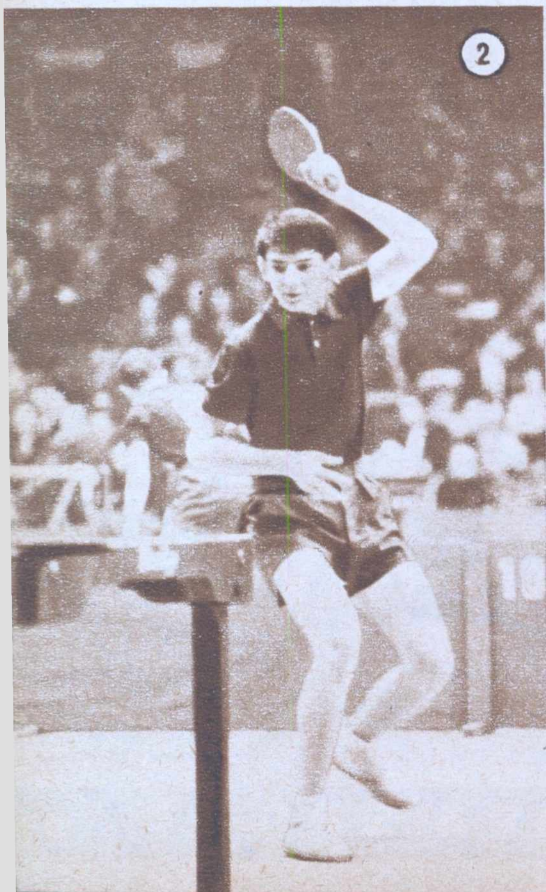

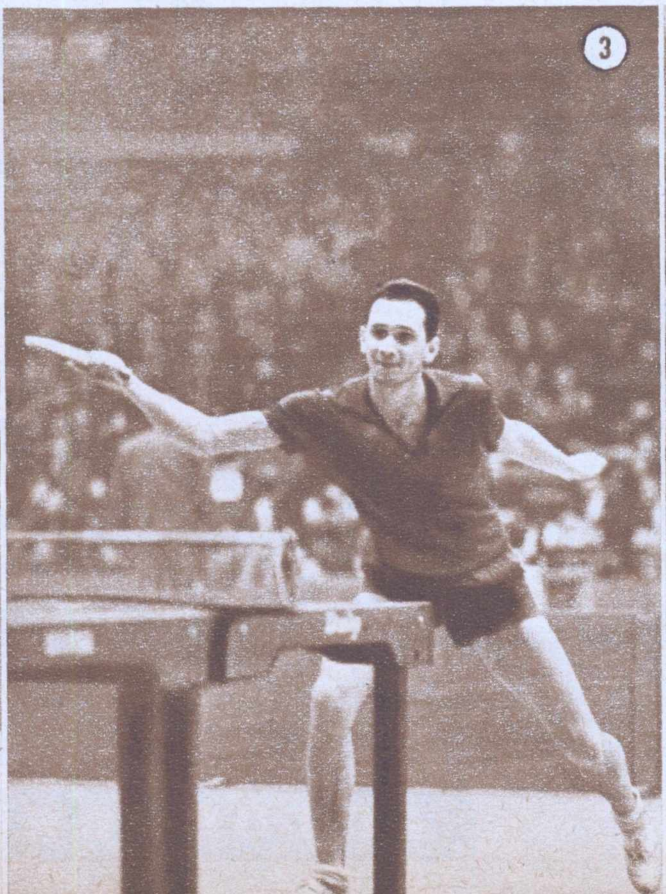
Nici o ediţie a campionatelor mondiale de tenis de masă, de la debut — Londra 1927 — nu a trezit un interes atît de mare ca aceea de acum, de la Ljubliana şi nu s-a bucurat de o participare aşa de numeroasă şi valoroasă. Intr-adevăr, dacă la primele competiţii participau doar cîteva echipe, de data aceasta, la cea de a 28-a ediţie a „mondialelor", s-au înscris nu mai puţin de 48 de reprezentative de ţări. La probele pe echipe vor lua parte 48 de formaţii masculine, 33 feminine, un total de 401 jucători şi jucătoare. Vor fi prezente toate „paletele" cu renume de pe glob. Se înţelege că într-o asemenea companie, sportivilor romîni le revine o sarcină foarte grea.

Cele 33 de echipe feminine participante la cursa pentru ciştigarea „Cupei Corbillon" au fost împărţite în opt grupe, reprezentativa noastră făcînd parte din cea de a doua, împreună cu Franţa, Indonezia şi Italia. În caz de victorie (şi o dorim din toată inima) echipa romînă — avînd ca jucătoare de bază pe maestrele emerite ale sportului Maria Alexandru şi Ella Constantinescu — va concura într-o serie semifinală, probabil, alături de formaţiile R. P. Chineze, R.F. Germane şi R.P. Polone. Mai ales partidele cu primele două adversare se anunţă dificile. Pentru a se clasa în fruntea acestei serii şi a putea susţine apoi meciul decisiv pentru cucerirea trofeului, cu cîştigătoarea celeilalte grupe semifinale, sportivele romînce vor trebui să facă apel la întregul lor bagaj de cunoştinţe, la toată puterea lor de luptă. Prin prizma calităţilor dovedite în atîtea şi atîtea ocazii, să sperăm că jucătoarele noastre vor avea o comportare la nivelul posibilităţilor lor. Acelaşi lucru se aşteaptă din partea lor şi în probele individuale, unde multe dintre sportivele cu care se vor întîlni au mai fost învinse de Maria Alexandru şi Ella Constantinescu.

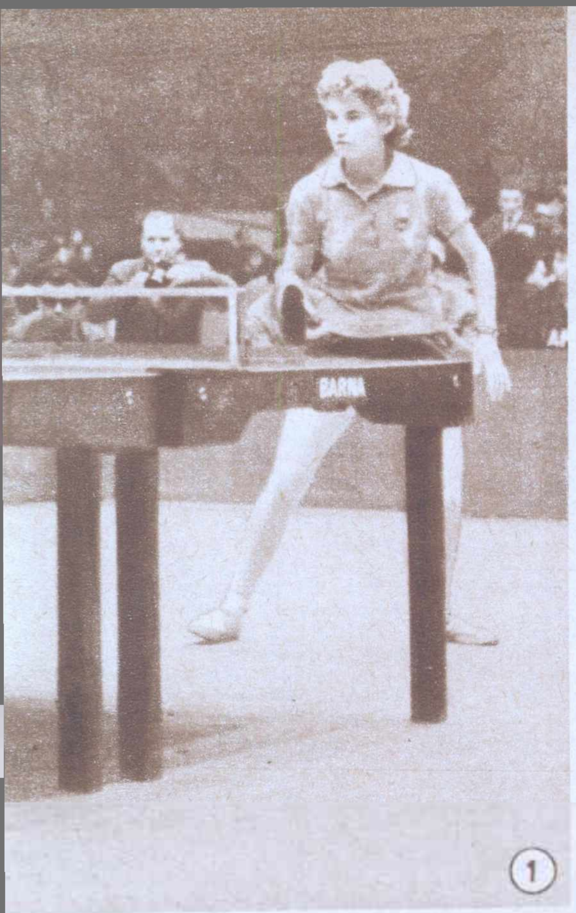
În întrecerile masculine, echipa noastră — cu principalii ei componenţi, Giurgiucă şi Negulescu va juca în grupa a 9-a cu India, Grecia şi Liban. În eventualitatea unui succes, ea va participa apoi într-o serie semifinală, cu formaţiile R.P. Chineze, R.F. Germane, R.S.F. Iugoslavia, R.S. Cehoslovace, U.R.S.S., în alcătuirea cărora intră sportivi bine cunoscuţi şi de valoare. În competiţiile din ultima vreme, jucătorii romîni au înregistrat unele rezultate favorabile care îi îndreptăţesc să spere în continuare la alte performanţe. Ar fi de dorit ca Ljubliana să confirme progresul făcut de Giurgiucă, Negulescu şi colegii lor.

Fără îndoială, gîndindu-ne la valoarea acestei competiţii de mare amploare, este hazardat să facem vreun pronostic. Să aşteptăm deci mai bine primele rezultate ale meciurilor care încep la 15 aprilie.

Un lucru este însă sigur. Întrecerile din acest frumos oraş iugoslav vor contribui şi ele, ca şi altele similare, la strîngerea legăturilor de prietenie dintre sportivi, la o cunoaştere reciprocă mai bună. La capătul celor 10 zile de concurs, învingători sau învinşi se vor despărţi cu dorinţa de a se revedea cît mai curînd. Acesta este marele adevăr pe care îl susţine sportul.

C. COMARNISCHI

În fotografii:

1. Maria Alexandru (dreapta) rămîne speranţa noastră nr. 1 la mondialele de la Ljubliana.

2—3. Giurgiucă şi Negulescu vor încerca să obţină un loc cît mai onorabil printre cele mai bune „palete" din lume.

4. Ella Constantinescu (stînga) va apăra, alături de Maria Alexandru, prestigiul de care se bucură pe plan internaţional tenisul de masă feminin din ţara noastră.

Cei mai buni concurenţi străini

Numeroşi specialişti şi comentatori din ţară şi de peste hotare aşteaptă cu o nerăbdare firească cea de a 28-a ediţie a campionatelor mondiale de tenis de masă de la Ljubliana. Ce nume noi vor mai apare în lupta pentru cucerirea celor şapte titluri puse în joc, dacă s-a produs vreo răsturnare de valori în intervalul de doi ani de la Praga — cînd a avut loc ediţia precedentă — sau dacă vechii corifei îşi vor menţine poziţiile. Iată întrebări la care competiţia de la Ljubliana va avea de răspuns.

Cercetînd lista înscrierilor la „mondiale" găsim, alături de sportivii noştri, nume cunoscute ca CIUAN TZE-TUN, cel care deţine de patru ani titlul de cel mai bun jucător al lumii, apoi LI, FU-IUN, CIAN SI-LIN SU IN-ŞEN (R. P. Chineză), OGIMURA, KIMURA, KONAKA (Japonia), IUN KIL HUA, PAK SIN IL (R.P.D. Coreeană), JOHANSSON, ALSER (Suedia), SCHÖLER (R.F.G.), MARKOVIC II, KORPA (R.S.F.I.), DA COSTA-BIRIBA (BRAZILIA), MIKO, STANEK (R.S.C.), AMELIN, NOVIKOV (U.R.S.S.) HARRISON, BARNES (Anglia), BERCZIK, ROZSAS (R.P.U.) la băieţi şi SEKI, YAMANAKA (Japonia), LIAN LI-CEN, LI HO-NAN, TI CIAN HUA, LIN HUI CIN (R.P.Chineză), SHANNON şi ROWE (Anglia), LUZOVA (R.S.C.), FÖLDI, JURIK, LUKACS (R.P. Ungară), la fete.

Dar, la Ljubliana vor mai fi prezenţi şi sportivi, care nu au încă o carte de vizită impunătoare, dar capabili de surprize. Aşa cum Praga i-a consacrat pe MARIA ALEXANDRU, CIAN SI-LIN, KIMURA, IUN KIL HUA, LI HO-NAN, ALSER, sau SCHÖLER, este posibil ca la Ljubliana să se afirme şi alţii din numerosul tabel al celor 26 de concurenţi chinezi, dintre jucătoarele japoneze FUKAZU şi ISOMURA şi colegii lor TAKAHASHI, NOHIRA sau sovieticele RUDNOVA şi GRINBERG şi... dar cine mai ştie cine!?

Pentru a ieşi biruitor dintr-o astfel de întrecere, pentru a te strecura printr-un asemenea „păienjeniş de bariere" care stau în drumul ce duce la victoria finală (stiluri diferite, consum mare de energie fizică şi nervoasă) este nevoie de un complex de calităţi. Numai acei sportivi foarte bine dotaţi şi cu o pregătire temeinică, multilaterală vor putea aspira la laurii învingătorilor.

În fotografii:

1. Campionul european Kjell Johansson (Suedia).

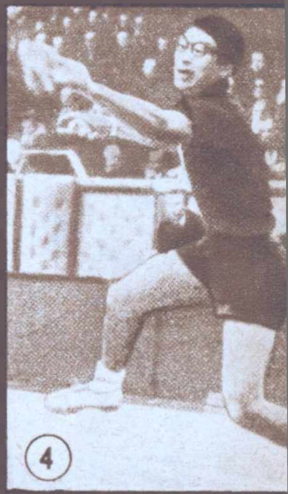
2. Li Fun-iun (R. P. Chineză) — unul din pretendenţii la titlul suprem.

3. O veche cunoştinţă: campioana maghiară Eva Földi.

4—5. Două „palete" de mare prestigiu mondial: Kimura şi Ogimura (Japonia).

6. Reprezentantele Uniunii Sovietice: Zoia Rudnova (stînga) şi Zvetlana Grinberg, în evident progres în ultima vreme.

7. Trei valori consacrate. De la stînga la dreapta: Hasse Alser (Suedia), Vojislav Marcovici (Iugoslavia) şi Zoltan Berczik (Ungaria).

ECHIPA CAMPIOANELOR MONDIALE
ȘI CĂPITANA EI

(1)

Ne mai despart doar cîteva luni de marea confruntare a handbalului feminin din întreaga lume: **campionatele mondiale**. Pe toate meridianele, pregătirile maestrelor semicercului sînt în toi. Handbalistele noastre, învingătoare pînă acum în trei campionate mondiale (1956 în R.F. Germană, 1960 în Olanda și în 1962 la București — primele două în «11» și ultimul în «7»), vor avea și de această dată o misiune extrem de dificilă. Titlul mondial va fi din nou asaltat cu și mai multă vigoare de reprezentativele Germaniei, Cehoslovaciei, Danemarcei, Iugoslaviei, U.R.S.S. și Ungariei, vechi pretendente la primul loc din lume.

Pregătirile pentru mondialele găzduite în luna noiembrie de R.F. Germană sînt pe primul plan și în tabăra handbalistelor noastre. Alături de «vechea gardă» se pregătesc acum tinere elemente talentate. Este prematur să vorbim despre viitoarea noastră formație, deoarece lupta pentru cîștigarea unui loc în echipa reprezentativă e în plină desfășurare. Oricum, trebuie să arătăm că la poarta naționalei bat insistent, printre altele, Maria Bota și Aneta Șramco (Știința București), Rodica Florian (Știința Cluj), Lucreția Anca, Angela Moșu și Edeltraute Frantz (Știința Timișoara).

În lotul care se pregătește pentru mondiale își aduc experiența și tehnica lor avansată 3 dintre fetele care au fost prezente la toate cele trei campionate mondiale cîștigate de țara noastră. E vorba de maestrele emerite **Ana Boțan, Irina Nagy** și **Maria Constantinescu**.

În revista Sport s-a scris, în diverse ocazii, despre maestrele «echipei de aur» a handbalului nostru. De data aceasta vi-o vom prezenta pe maestra emerită a sportului Ana Boțan, căpitana acestei «echipe de aur» care, sperăm, va conduce pentru a patra oară formația Romîniei la victorie...

Iulie 1956... Pe stadioanele mai multor orașe din R.F. Germană se întrec cele mai bune echipe feminine de handbal din lume pentru desemnarea campioanei mondiale. Țara noastră participă pentru prima dată la această mare competiție handbalistică. Echipă a surprizelor, Romînia cîștigă meci după meci și nu se sfiește să întreacă în finala de pe stadionul central din Frankfurt pe Main, chiar formația țării gazdă, marea favorită a campionatului. Fetele noastre cuceresc pentru prima dată titlul de campioane mondiale de handbal în 11.

În cronica unuia din meciurile susținute cu acest prilej, la sfîrșitul articolului, un ziarist a notat scurt: «**A mai jucat Ana Starck**». Era cronica partidei Romînia—Franța (5—2), partidă după care echipa noastră a cîștigat dreptul de a participa la finală.

Iubitorii handbalului știu, desigur, că Starck este numele de fată al Anei Boțan, cunoscuta jucătoare a Rapidului. Puțini știu însă că la mondialele din 1956 Ana a mers ca rezervă de... portar. În meciul acela cu Franța, ea a jucat pentru prima dată în cîmp, reușind chiar să înscrie un punct. De atunci, Ana Boțan a spus adio porții de handbal, devenind un periculos vîrf de atac. Dar cum a ajuns Ana Boțan în echipa națională?

LA ȘCOALA DIN HĂRMAN

Cînd alerga pe ulițele comunei Hărman, unde a copilărit, Ana nu arăta nici pe departe a viitoare campioană. Era o fetiță slăbuță și neastîmpărată, ca atîtea altele. Ba din cauza nașterii sale premature era mult mai... mică decît prietenele de aceeași vîrstă. Cu toate acestea, nu lipsea nici o dată de la jocurile copiilor. Primul contact cu sportul, la «elementara» din comună. Se juca mult «volkerbal», un joc de origine germană asemănător cu oina. Echipele se așezau pe un teren de mărimea celui de volei și erau despărțite de o linie la centru. Se juca cu o minge de mărimea celei de oină. Toată măiestria în acest joc consta în a lovi adversarul cu mingea atunci cînd erai în atac și în a prinde mingea (fără a o scăpa) atunci cînd te aflai în apărare. Jucătorul atins de minge fără a o fi prins era eliminat din joc. Bineînțeles, cîștiga echipa care rămînea cu cei mai mulți jucători pe teren. Ana era foarte solicitată în aceste întreceri. Toți copiii o doreau colegă de echipă. Mingile aruncate spre ea se opreau în căușul palmelor atrase parcă de un magnet. Deprinderea de a reține cu siguranță

1) Prima echipă de aur a handbalului feminin romînesc, Campioană mondială in 1956. În rîndul de jos, ultima din dreapta — Ana Boțan.

2) Bucuria victoriei romînești pe stadionul Ajax din Amsterdam. După finala cu Austria, fetele noastre se felicită între ele. De la dreapta la stînga: Irina Nagy, și Ana Boțan.

3) Ana este și o bună gospodină. Ea susține că timpul petrecut la bucătărie nu o împiedică să se pregătească pentru facultate și sport.

4) 9—10 ianuarie 1965. Echipa Anei Boțan, Rapid, a cîștigat turneul internațional organizat la Frankfurt pe Oder. În fotografie, o fază din finala cu Lokomotiv Rangsdorf (7—6). În atac, Ana Boțan.

(2)

(3)

mingea din pozițiile cele mai dificile îi va fi Anei de mare ajutor, cîțiva ani mai tîrziu, în furtunoasele curse spre semicercul advers. Dar pînă atunci...

PE COVORUL FERMECAT ALĂTURI DE LENUȚA LEUȘTEAN ȘI UTA PORECEANU

În toamna anului 1950, printre candidatele la examenul de admitere în Școala sportivă din Brașov, o întîlnim și pe Ana. Are aproape 15 ani și este destul de înaltă. Dar, la controlul medical limba cîntarului se oprește în dreptul cifrei 48. Gata, gata... Totuși, e greu să respingi medical o fată veselă, neastîmpărată și care zîmbește tot timpul. «În fond mai sînt și probele practice». La «practice» însă, nu sînt prea multe fete ca Ana. Ea își amintește și astăzi de acel 1,25 m, la săritura în înălțime realizat la «admitere».

În sfîrșit, elevă la Brașov. Jocurile copilăriei au rămas acasă, la Hărman, la 10 kilometri de Brașov. Acum face cunoștință cu adevăratele terenuri de sport, cu aparate, cu profesori de specialitate. Pe Ana o încîntă la început gimnastica. Pentru ea e o noutate. Bîrna aceea buclucașă, care parcă se mișcă tocmai cînd ajungi la mijlocul ei, paralelele și celelalte aparate la care colegele mai mari lucrau de-ți era mai mare dragul, o fac pentru un timp să uite mingea.

Ah, dacă ar putea lucra și ea tot atît de frumos ca Lenuța Leuștean, colega ei mai mare cu un an. Se oprește din antrenament minute în șir pentru a o privi. Apoi, trezită parcă din somn se întoarce înciudată și-și vede de exercițiî. Trebuie să reușească și ea... Dar ia te uită ce cumpănă splendidă a reușit Uta, colega ei de clasă!!...

Și timpul trece... Gîndul se oprește afară, la terenurile de handbal, volei, baschet. Totuși, mingea este altceva... Anei îi place mai mult poarta de handbal care îi amintește de völkerbalul copilăriei, panoul de baschet și fileul de volei. Cînd ai mingea în mînă parcă...

După un an de... gimnastică, profesorul Dumitru Colibași o cheamă pe Ana la handbal. În același timp, însă, ea joacă volei și baschet în echipele școlii. Gimnastica este dată uitării... Și totuși, datorită gimnasticii Ana iese învingătoare în viitoarea confruntare cu limba cîntarului...

4

PORTAR ÎN ECHIPA NAȚIONALĂ

Ana prinde mingi... Vestea despre portarul handbalistelor de la Brașov a ajuns pînă la urechile selecționerilor echipei naționale și, în 1953, fosta gimnastă este chemată în lotul R.P.R. de handbal, ca portar. În același an face și prima deplasare peste hotare: turneu victorios în Polonia.

1954, sfîrșit de școală. Handbalistele de la Tractorul Brașov au acum un nou portar: pe Ana. Rezultatul: în 1956 Tractorul cîștigă campionatul R.P.R. de handbal în 11. Tot în 1956 Ana Boțan participă cu echipa Romîniei la mondialele din R.F.G., ca rezervă a Irinei Nagy. Dar nu a apărat în nici un meci. S-a întîmplat însă ceea ce v-am povestit la început...

TITULARĂ ÎN ECHIPA RAPIDULUI ȘI ÎN REPREZENTATIVA ȚĂRII

La Rapid București, Ana Boțan joacă din 1959. Alături de noile colege de echipă, Ana îmbracă tricoul de campioană în 1961 și 1963. Cupa campionilor europeni la handbal, ediția 1963, este adusă la noi în țară de către echipa Anei Boțan.

Între timp, reprezentativa feminină de handbal a Romîniei cucerise pentru a doua oară titlul de campioană mondială (handbal în 11). În amintirea Anei Boțan, prezentă și de această dată în formația noastră, este vie și astăzi după-amiaza olandeză din 19 iunie 1961. Stadionul Ajax din Amsterdam, arhiplin, a fost martor atunci la o magnifică victorie a handbalului romînesc. În finala campionatului mondial, Romînia a învins Austria cu 10—2 (7—0).

Peste 2 ani, la mondialele de la București, Ana Boțan va fi din nou în formația țării noastre care, învingînd Danemarca într-o finală memorabilă, a reușit să adauge celor două titluri supreme în «11» și pe cel de cea mai bună echipă de handbal din lume în «7»!

★

Pentru rodnica sa activitate, Ana Boțan, căpitana echipei naționale, a primit titlul de maestră emerită a sportului și a fost distinsă cu Ordinul Muncii clasa a I-a.

În prezent, studentă în anul IV, la cursurile fără frecvență ale I.C.F., fiica cooperatorilor din Hărman continuă să se pregătească pentru viitoarele întreceri.

Cea mai mare dorință: să participe pentru a patra oară cu reprezentativa Romîniei la campionatele mondiale de handbal, care vor avea loc anul acesta tot în R.F. Germană și să aducă din nou Cupa Mondială la noi în țară.

Noi îi dorim acestei sportive simpatice, conștiincioase și modeste deplin succes.

PETRE HENȚ

„Frații“ MIRCEA COSTACHE

MIRCEA COSTACHE I si MIRCEA COSTACHE II. Iată două nume pe care le intîlnim cu regularitate in formatia handbaliștilor de la Dinamo Bucuresti si in echipa noastră reprezentativă. Fără indoială, cei doi sportivi sînt bine cunoscuti celor ce iubesc lupta la semicerc. Și totuși, nu de puține ori, in tribune, am auzit vorbindu-se despre «fratii» Mircea Costache. Am zîmbit intotdeauna pentru că «frații» Mircea Costache nu sînt de fapt... frati. Nici măcar rude. Sînt doar colegi de echipă. Pînă în 1956 nici gînd de Costache I și Costache II. Erau doar Mircea Costache. Atît. S-au cunoscut în lotul de tineret, in 1956, la Brașov și, prin forța imprejurărilor, au devenit I și II.

Bine, vă veti intreba, dar pină în 1956 nu au mai jucat handbal? În ceea ce îl priveste pe Mircea Costache I da și nu. Desi era un handbalist talentat si jucase la Constructorul Bucuresti și la Locomotiva Gara de Nord, el socotea handbalul ca pe o a doua pasiune și il practica mai mult iarna, intre turul și returul campionatului de fotbal. Nici nu s-ar fi putut altfel deoarece «I» a jucat fotbal la Flacăra Bucuresti, in campionatul regional si la Flacăra Moreni, în categoria B. Postul preferat: stoper.

1956 este anul renunțării la fotbal in favoarea handbalului. Joacă la Steaua, in timpul satisfacerii serviciului militar, apoi, in 1959, semnează pentru clubul dinamoviștilor. Tot în 1959 vine la Dinamo si Mircea Costache II. Drumul acestuia în sport este fără căutări. S-a fixat la handbal încă din timpul scolii și nu l-a mai părăsit. Înainte de a apăra culorile clubului Dinamo a jucat la Progresul Finante-Bănci si la Locomotiva Gara de Nord.

Mircea Costache I a participat la «mondialele» de handbal din 1958, 1959, 1961 si 1964. În anul 1959 a primit titlul de maestru al sportului.

Mircea Costache II a jucat în reprezentativele țării care au cîstigat titlul mondial în 1961 si 1964. Este maestru emerit al sportuluidin 1961.

V-am dat pe scurt cîteva date din viața sportivă a handbalistilor Mircea Costache I și Mircea Costache II (în fotografie de la stînga la dreapta). Cu sigurantă cititorii acestor rînduri vor zîmbi si ei dacă vor mai auzi vorbindu-se despre «fratii» Mircea Costache. Oricum, fiind coechipieri la clubul Dinamo si în echipa națională ei mai pot participa împreună la multe victorii.

„Fachirul" Cotormani

și fiul său

Oțelul Roșu... Hala atelierului mecanic. În mijlocul strungurilor și frezelor, maistrul Cotormani, cîndva unul din cei mai mari jucători ai noștri, half centru al Chinezului, al Ripensiei și al echipei naționale în anii celui de-al patrulea deceniu.

„FACHIRUL" COTORMANI

Cum s-a născut porecla?

În ziua debutului cu „Chinezul", în 1929, la Tg. Mureș. Uimit de tehnica „magică" a tînărului Cotormani, unul din atacanții mureșeni a răspuns cu glas tare ironiilor coechipierilor săi: **„Veniți și încercați să-l „treceți" voi. Are un cap de magnet, picioare artificiale și articulații universale. E un fachir".** A doua zi, în meciul următor, Cotormani a jucat la fel de bine, iar porecla născută pe gazon a cucerit tribunele, iar după alți doi ani, întreaga țară...

★

„Cea mai frumoasă amintire?"

Jocul cu Iugoslavia, la București, 11 iunie 1933, pentru „Cupa Balcanică". **România — Iugoslavia** 5—0! „Fachirul", introdus în ultima clipă în locul lui Steinbach, indisponibil **la extremis**, și-a confirmat din plin porecla, „vrăjind" tribunele...

„Cum ați cîștigat?"

Printr-un **tempo** furios și printr-un joc colectiv care a spart apărarea iugoslavă. Puteți considera asta ca un răspuns la articolul lui Virgil Economu **„De la vedeta factotum la jocul colectiv"**, apărut în revista „Sport" nr. 4/1965...

„Cum explicați victoriile Ripensiei?"

Am fost niște băieți care ne-am dăruit trup și suflet fotbalului. Și am rămas prieteni. Tare buni prieteni... Se întîmpla uneori să vină cîte un „suporter" și să-mi spună: **„Știi, am auzit că Bindea a spus că..."** Tuturor acestora le-am răspuns întotdeauna: **„Dacă știi ceva de bine, spune-mi... Dacă nu, taci!"...**

Am auzit, însă, meștere Cotormani, că acum, la bătrînețe, foștii ripensiști nu mai sînt chiar atît de buni prieteni.

„Fachirul" zîmbește cu blîndețe:

— Tovarășe reporter, dacă știi ceva de bine, spune-mi...

În echipa Științei Timișoara joacă, de un an, studentul Gheorghe Cotormani de la „Construcții". Gheorghe Cotormani e fiul „fachirului".

A crescut ca fotbalist la Oțelul Roșu. Tot aici au crescut Lereter, Turcan și Drăgulete, recenta achiziție a formației arădene U.T.A.

„Ce zici de băiat, meștere?"

Cred că „se face". Are destulă îndemînare, gîndește frumos și șutează bine. I-ar trebui mai multă ardoare, dar asta sper să vină cu vremea.

„Îl ajuți în vacanță?"

L-am ajutat pînă anul trecut. Acum are antrenor. În fotbal, proverbul cu „moașele multe" e foarte potrivit...

★

L-am văzut la Timișoara pe Gheorghe Cotormani. Are ochi inteligenți, mișcare elegantă și... stil... Se pare că anul acesta va face pereche la mijlocul terenului cu fostul „oțelar" Lereter.

Hai, Cotormani! Porți pe umeri povara unui nume intrat în legendă...

În fotografii:

1. 1932, Timișoara, **Ripensia — Wacker Viena 4—3. În mijloc (x) tînărul „fachir" Cotormani.**

2. **Bătrînul maistru Cotormani de la Oțelul Roșu (40 de ani de muncă)...**

3. **... și fiul său Gheorghe, pe terenul Științei Timișoara.**

Portret FLORUȚ

Aș spune că Emil Floruț e o... curea de transmisie. Fără el, atacul textilist s-ar roti în vînt. Fără el, apărarea textilistă s-ar opri, scîrțîind, din lipsă de ulei.

Floruț... Omul din mijlocul terenului. Sau omul de la timonă. Sau, mai direct spus, omul care a împiedicat — în cel mai înalt grad — fragila ambarcație textilistă din ultimii ani să eșueze pe „plaja cu bolovani" a diviziei B.

★

Emil Floruț, unul din cei mai „ortodocși" reprezentanți ai stilului arădean, s-a născut la București, la 27 iunie 1936.

Elev al școlii profesionale a uzinei „23 August", Floruț își petrece după-amiezele pe „Metalul" și ajunge la juniori în 1952, unde joacă pînă în 1954.

Avansînd lent, dar sigur, Floruț promovează în prima echipă a metalurgiștilor. Din anul 1956 — joacă timp de doi ani la Victoria Buzău, sub conducerea antrenorului Gh. Stănculescu.

În anul 1959, Emil Floruț semnează pentru U.T.A., realizînd astfel un transfer binevenit: temperamentul echilibrat al lui Floruț se acordează foarte bine cu mediul sobru al echipei arădene.

La U.T.A., progresul lui Floruț se accentuează vizibil... Emil nu-și pierde timpul și preia cu meticulozitate din marea măiestrie a lui Iosif Petschovschi.

Jucător complet, „cu ambele picioare", Floruț devine o cheie a echipei arădene, organizîndu-i cu un real simț al proporțiilor „placa turnantă". În același timp, Floruț se impune ca un excelent șuter, amenințînd din afara careului porțile adverse ceea ce, să recunoaștem, se întîmplă destul de rar în fotbalul nostru.

Treptat, Floruț se integrează atît de bine în echipa textilistă, încît marea majoritate a iubitorilor fotbalului uită că interul-mijlocaș de la U.T.A. a crescut pe „Metalul". Mai mult decît atît, Floruț, deși bucureștean, nu se aventurează spre stadioanele Capitalei, dîndu-și seama — cu luciditate — că nu e potrivit pentru jocul de uzură nervoasă al ascensiunilor și căderilor rapide. În anul 1962, Floruț participă la turneul echipei B în Scandinavia.

★

Emil Floruț este un fotbalist de nădejde, unul din cei puțini care joacă în general bine, uneori foarte bine și aproape niciodată prost.

Ajuns la maturitate, Floruț a marcat în ultimă vreme o evidentă creștere tactică, pe fondul solidei sale pregătiri tehnice.

Astăzi, cînd mulți dintre tinerii noștri fotbaliști încearcă „sărituri peste cal" pentru a se impune cu orice preț, numele ponderatului și valoroasului Floruț trebuie luat în considerație la alcătuirea loturilor. Pentru că în actuala circulație febrilă a jucătorilor-meteoriți, Floruț poate fi un punct de reper.

I. Ch.

RAPID a trecut la conducere

După spectaculosul k.o. de la Cluj, Rapid a trecut la conducere, fără să primească vreun gol în acest retur. Feroviarii, porniţi pe drumul maturizării, au izbutit, se pare, să închege o echipă în care ermetismul remarcabil al apărării, suflul „maratonic" al liniei de mijloc şi fantezia „ozonică" a atacului se grefează fericit pe o putere de luptă din ce în ce mai mare.

Surprinse de demarajul irezistibil al Rapidului, favoritele Dinamo şi Steaua „au rămas pe loc", depunînd eforturi ca să se menţină în „plasa" feroviară... Steagul roşu, profitînd de ciocnirile celor „trei mari", s-a apropiat pe furiş şi a „prins" „roata" trio-ului din frunte.

În restul clasamentului, toate celelalte 10 echipe sînt angrenate într-o luptă dură pentru evitarea retrogradării. Atmosfera de relaxare care a domnit pînă acum a pierit subit, datorită revenirii neobişnuite a Minerului şi a Progresului, care, în numai patru etape, au făcut aproape cît în întregul tur. În rest se remarcă dîrzenia craiovenilor, inegalităţile incalculabile ale Farului şi evoluţia anemică a ieşenilor, al căror atac nu izbuteşte să perforeze, măcar o singură dată, poarta adversă.

Campionatul se desfăşoară, din plin, dramatic şi captivant. Lupta dintre primii patru — pe de o parte — şi marea bătălie a celor 10 va mai prilejui multe puncte de atracţie.

Succes campionatului!

I. C.

ÎN FOTOGRAFII:

1. RAPID—ŞTIINŢA CLUJ 3—0. Fotoreporterul clujean Ion Miclea-Mihale, îşi face autocritica pentru faptul că a stat doar la poarta feroviară — poate, poate... — Şi afirmă că duelul inegal dintre Dan şi Bretan e sugestiv pentru superioritatea Rapidului.

2. STEAUA—FARUL 0—0. Cine ar fi crezut? Şi totuşi... În fotografie de la stînga la dreapta: Tilvescu, Raksi, Mănescu, Sorin, Costin, Voinea şi Stancu.

3. PROGRESUL — C.S.M.S. 5 — 0. Mateianu, principalul factor al revenirii Progresului în acest retur.

Şutul

Se vorbeşte mult în ultima vreme despre şutul la poartă de la distanţă. Partea mai neplăcută e că discuţiile în jurul şutului de la distanţă sînt variaţiuni pe tema... cvasi-dispariţiei şutului. Dacă ar fi să rostim cîteva nume de şuteri, ne-am opri imediat la feroviarul *Georgescu* şi am constata cu surprindere că multe din echipele noastre nu au şuteri sau, în orice caz, nu au jucători care să mizeze pe şut. Un *Floruţ*, un *Frăţilă*, un *Moldoveanu* şi încă vreo două-trei nume intră cu o oarecare dificultate în categoria şuterilor, pentru că ei sînt exact ceea ce trebuie să fie marea majoritate a jucătorilor — adică fotbalişti cu şut corect.

Cert este că în ultima vreme nu se mai poate vorbi de şuteri cu faimă, aşa cum au fost un *Dobay* sau un *Marian*.

De ce dispare şutul?

Principala cauză este lipsa exerciţiului special de şut. În ultimul timp, existenţa apărărilor aglomerate sugerează înaintaşilor că poarta poate fi străpunsă doar prin combinaţii pînă în imediata ei apropiere. De aici şi accentul deosebit (şi foarte lăudabil — fireşte) de a „broda" pînă în careul de şase metri.

Dar asta nu este nici pe departe singura soluţie. Frecvenţa tot mai redusă a şuturilor de la distanţă este una din cauzele golurilor puţine marcate în ultimul timp.

Dispariţia tot mai pregnantă a şutului de la distanţă are cîteva urmări:

Reduce posibilitatea de a marca direct de la distanţă (primul gol danez în întîlnirea de la Bucureşti sau primul gol al lui Real Madrid în meciul cu Dinamo, tot la Bucureşti) şi

1

Permite apărărilor aglomerate să se strîngă la maximum, ele ne mai avînd în faţă primejdia şutului de la distanţă.

În sfîrşit, o a treia consecinţă, nu lipsită de importanţă, este cea pe care mi-a sugerat-o maestrul sportului Ion Voinescu, după care portarii noştri nu mai au „reflexul şutului de la distanţă". Cele două goluri (mai sus citate) primite de Datcu şi golul egalizator al lui Dinamo Zagreb în poarta lui Haidu, la Bucureşti, confirmă — după cît se pare — raţionamentul lui Voinescu.

Ce e de făcut?

Răspunsul e, bineînţeles, farte simplu. Trebuie să şutăm de la distanţă. Un şut de la 16,20 sau 25 de metri nu trebuie să mai fie o raritate. Fără îndoială că ar fi de dorit să şutăm bine (şi şutul este perfecţionabil la orice vîrstă), dar să nu aşteptăm sfîrşitul „cursului de perfecţionare a şutului". În trialul cu Wiener S.K., *Georgescu* a tras mult, şi cu toate că nu a avut precizia necesară, apărarea austriacă a simţit *„pericolul Georgescu"* şi a trimis de fiecare dată „oameni de capac" mai în faţă, rărindu-şi astfel rîndurile. Rezultatul? *Ionescu* şi *Dumitriu* au putut combina mai liber, provocînd derută.

A renunţa la arma şutului de la distanţă, înseamnă a renunţa la artilerie. Repetăm, *Ionescu* şi *Dimitriu* datorează mult „obuzelor" lui *Georgescu* şi uneori *Jamaischi*. Acelaşi lucru se poate spune şi despre fostul şut al lui *Petru Emil*, care a susţinut cîndva cu bateriile sale atacul dinamovist.

...În convorbirea pe care am avut-o la sfîrşitului anului trecut cu milanezul *Armando Picchi*, l-am rugat să-mi spună care sînt cei mai periculoşi înaintaşi din lume. *Picchi* n-a ezitat, răspunzînd: *„Pentru mine, înaintaşii cei mai periculoşi sînt cei care trag puternic de la distanţă. Şi aceasta pentru că „betonul" fotbalistic nu este compact, ci are, fatal, fisuri. Marii jucători sînt în general mari şuteri. Ei găsesc cu uşurinţă fisurile. Împotriva unui Gento sau a unui Puskas, e greu să-ţi organizezi apărarea. Pentru că trag necruţător şi te ameninţă mereu".*

Faptul că *Picchi*, inginerul celui mai puternic beton din lume, se teme de şutul de la distanţă este un lucru semnificativ şi un îndemn.

Nu ne rămîne decît să şutăm. Cît mai mult, şi, dacă se poate, cît mai bine...

IOAN CHIRILĂ

2

ÎN FOTOGRAFII: 1. Gol! Şutul de la distanţă al lui *Petru Emil* a trecut prin apărarea daneză şi mingea s-a oprit în plasă. (Al doilea gol al nostru în întîlnirea de la Bucureşti). 2. Ori de cîte ori şutează sau se pregăteşte să şuteze *Georgescu* (Rapid), apărările adverse sînt în alarmă şi işi pierd poziţiile... În acest timp, ceilalţi înaintaşi izbutesc să se elibereze de tutela apărătorilor.

COPIII

INERE SPERANTE

Un „micro-moment" arădean, cu cei şaizeci de pitici ai divizionarei U.T.A.

În fotografia noastră, o parte a lotului „pitici" exersează. La „catedră", antrenorul Dan Alexandru, care pune multă pasiune în munca de fiecare zi cu copiii. El este ajutat de fostul internaţional Farmati.

Copiii arădeni au început pregătirile încă de la 1 martie, atît în sală cît şi în aer liber, continuînd acum pe gazon.

Printre „piticii" arădeni există numeroase talente. De altfel, antrenorii au făcut cîteva „trialuri" pînă la obţinerea cifrei de 60. Ei menţionează de asemenea că actualul lot nu este fix, fiind susceptibil de modificări de la o zi la alta.

În încheiere, un amănunt. Primul jucător din stînga fotografiei este Andrei Mercea, băiatul fostului inter al arădenilor în perioada lor de glorie. Faptul că Mercea, el însuşi antrenor, şi-a încredinţat copilul „cuplului" de la U.T.A. este nu numai un omagiu „tricoului textilist" ci şi un semn de preţuire faţă de „învăţătorii" Dan Alexandru şi Farmati.

FOTBALUL MAGHIAR ÎN FAŢA UNOR EXAMENE DIFICILE

Iată-l pe Görőcs în plină acţiune... pe stadionul „Wankdorf" din Berna. După ce a trecut de fundaşul elveţian Tacchella, Görőcs a rămas în faţă doar cu portarul Elsener. (Ungaria — Elveţia 2—0).

Foto: A.S.L.

La ora actuală, obiectivul nr. 1 al fotbalului maghiar constă în obţinerea calificării în turneul final al campionatului mondial din 1966. În acest scop pregătirile au început încă de anul trecut, imediat după terminarea sezonului internaţional şi a campionatului. Învăţămintele au fost multiple: echipa reprezentativă a susţinut în total 8 meciuri, din care 5 victorii (cu Franţa 3—1 şi 2—1, cu Danemarca 3—1 în „Cupa Europei", cu Iugoslavia 2—1 şi cu Elveţia 2—0 — meciuri amicale) a terminat unul la egalitate (2—2 cu Cehoslovacia — amical) şi a pierdut două (cu Spania 1—2 la Barcelona în „Cupa Europei" şi 0—1 într-un amical cu Austria), iar echipele de club au jucat peste 300 meciuri, fie oficiale, fie amicale în diferite turnee întreprinse peste hotare sau pe teren propriu. După acest palmares bogat, antrenorii au ajuns la concluzia ca pentru a fi în pas cu fotbalul modern se cere o muncă intensă.

La începutul acestui an, echipele maghiare s-au antrenat în comun în localitatea Tata unde, sub conducerea antrenorilor de club şi sub supravegherea selecţionerului unic **Lajos Baroti** şi a coordonatorului tehnic **Gustav Sebeş**, echipele din prima categorie au urmat un program riguros de antrenament, punînd un accent deosebit pe pregătirea fizică. În prezent, majoritatea antrenorilor echipelor fruntaşe sînt personaje cunoscute, foşti internaţionali în echipa de „aur" a Ungariei: **Nandor Hidegkuti** la Vasas Győr, **Gyula Grosics** la Salgotarjan, echipă proaspăt promovată în prima divizie (fireşte este şi un merit al antrenorului), **Iozsef Bozsik** (coordonator tehnic la Honved), **Jeno Buzanszki** (la Dorogi Banyasz) etc. etc. Toţi aceştia, împreună cu ceilalţi antrenori, şi-au pus la punct echipele, pentru că aşa cum spunea Baroti, **„azi, în fotbalul mondial pot obţine rezultate mai bune, numai echipele care au fotbalişti cu o pregătire multilaterală, adevăraţi atleţi".** Un singur exemplu este edificator în ceea ce priveşte munca de la Tata: echipa Vasas Győr (cu jucători mai puţini „sonori" în formaţie, care s-a calificat în semifinalele C.C.E.) a susţinut într-o dimineaţă un joc cu lotul U.E.F.A., iar după meci jucătorii au făcut un cros de 2 800 m! În după-amiaza aceleiaşi zile, toţi jucătorii au fost prezenţi la un antrenament de 120 de minute!

După tabăra de pregătire de la Tata, aproape toate echipele din prima categorie au efectuat turnee în ţările calde. Vasas s-a deplasat în America centrală, Csepel în Grecia, Salgotarjan în Indonezia, Honved în R.A.U., Ujpesti Dozsa în Maroc etc. Rezultatele obţinute în turnee nu au contat, pentru că pe prim plan au stat alte obiective: omogenizarea echipelor, „rodarea" unor jucători tineri şi efectuarea cît mai multor meciuri într-un timp relativ scurt. De pildă, Vasas a susţinut în Peru şi Venezuela cîte 3 jocuri pe săptămînă!

Pregătirile pentru actualul sezon vor continua în viitor cu şi mai multă intensitate. Campionatul maghiar (în Ungaria se joacă după sistemul turul-primăvara şi returul-toamna) a început la 13 martie. Jucătorii din lot se vor pregăti în fiecare săptămînă — de luni şi pînă miercuri în comun — urmînd ca apoi, pînă duminică, ei să fie la dispoziţia cluburilor lor.

Echipa reprezentativă are un bogat program internaţional. Grupa a VI-a din care face parte Ungaria este alcătuită din echipe puternice: **Austria** (un etern rival al fotbaliştilor maghiari — ultimul meci 1—0 pentru Austria la Viena!) şi **R.D. Germană**, care s-a afirmat în ultima vreme (ultimul meci cu Ungaria: 3—3 la Budapesta). În afară de meciurile preliminarii, fotbaliştii maghiari mai susţin şi alte 3 meciuri foarte grele: cu Anglia, Italia şi U.R.S.S. (toate la Budapesta).

Iată de altfel programul complet al primei reprezentative maghiare:

5 mai: Ungaria — Anglia.

23 mai: R.D.G. — Ungaria (preliminariile campionatului mondial).

13 iunie: Austria — Ungaria (preliminariile campionatului mondial).

27 iunie: Ungaria — Italia.

5 septembrie: Ungaria — Austria (preliminariile campionatului mondial).

26 septembrie: Ungaria — U.R.S.S.

10 octombrie: Ungaria — R.D.G. (preliminariile campionatului mondial).

★

După 12 ani, echipa de fotbal a Ungariei a recîştigat titlul olimpic. Dar, spre deosebire de 1952, cînd echipa maghiară a triumfat la Helsinki, avînd în componenţa ei pe un **Bozsik**, un **Puşkaş**, un **Grosics**, un **Hidegkuti** şi alţi fotbalişti de care avea să se vorbească apoi mulţi ani pe toate meridianele, în 1964, la Tokio, echipa care a cucerit turneul de fotbal a fost alcătuită din jucători anonimi, fără un talent deosebit, dar cu o mare putere de luptă, cu o bună pregătire fizică şi o orientare tactică satisfăcătoare. Excepţie a făcut doar Bene, care a impresionat prin eficacitate (a fost golgeterul turneului) şi prin simţul deosebit în conducerea balonului. El a fost de altfel singurul jucător „mare" din echipa olimpică maghiară. Consacratul specialist italian Vittorio Pozzo l-a calificat drept **„o adevărată stea din tînăra generaţie a fotbaliştilor".**

Fără îndoială că titlul olimpic cucerit la Tokio a creat unele probleme dificile selecţionerului unic Lajos Baroti. În mod firesc el şi-a pus întrebarea dacă „olimpicii" sînt capabili să înlocuiască garnitura matură şi bine sudată a primei reprezentative. O hotărîre definitivă în acest sens nu a fost încă luată, dar pentru moment, Lajos Baroti a procedat bine: în lot au fost introduşi toţi membrii echipei olimpice şi, odată cu începerea campionatului, randamentul pe care-l vor da va determina menţinerea lor în lot. Lajos Baroti intenţionează să promoveze în prima echipă cîţiva fotbalişti tineri: în poartă pe **Gelei sau Varga** în locul lui **Szentmihaly**, în linia de mijloc pe **Nogradi şi Szepesi**, ca extremă dreaptă, în locul lui **Sandor** (care s-a retras din activitatea competiţională) pe **Molnar**, iar ca extremă stîngă, în cazul cînd **Fenyvessi** nu va mai da randamentul scontat, pe **Farkas sau Katona**, doi băieţi cu perspective. Locul lui Tichy, ca vîrf de atac, va fi luat de **Bene**. Din motive disciplinare, **Tichy** şi **Nagy** nu fac parte deocamdată din lot. În rest, cei „bătrîni" îşi au locul asigurat în „naţională": **Matrai, Sarosi, Sipos** şi **Görőcs**, care s-au afirmat de mult timp pe plan internaţional.

Anul fotbalistic internaţional 1965 al echipei Ungariei este deosebit de dificil. Rămîne de văzut în ce măsură vor reuşi Baroti şi echipa pe care o pregăteşte să-şi realizeze obiectivul: **calificarea în turneul final al campionatului mondial din 1966.**

ION OCHSENFELD

Un elan pentru săritura în lungime? Nu. Este o demarare pe tuşă a periculosului Fenyvessi, care a sărit peste un adversar pentru a ajunge în posesia balonului.

Foto: M.T.I.

Fază din meciul Austria — Ungaria desfăşurat anul trecut la Viena (1—0). Şipoş l-a deposedat de minge pe masivul Nemec. În spate se vede şi Meszöly.

CLUBUL SPORTIV ŞCOLAR

O „rampă de lansare“

SUPLIMENT LA...

Ion Florea şi Gheorghe Stolnic — Timişoara. În scrisoarea pe care ne-aţi trimis-o, solicitaţi răspuns la o singură întrebare. Aţi aflat din materialul **„Mihaela relatează“**, apărut în nr. 22 din 1964 al revistei noastre, că tînăra campioană olimpică **Mihaela Peneş** activează în cadrul Clubului sportiv şcolar şi vreţi să ştiţi ce alţi tineri performeri (dacă este cazul) a mai... ridicat în rîndurile sportivilor fruntaşi „rampa de lansare“ a acestui club.

Pentru a vă răspunde, coloana rezervată în pagina „De la corespondenţii noştri“ s-a dovedit — de data aceasta — total insuficientă. Rezolvarea? Prezentul supliment la poşta redacţiei.

Vom începe cu o precizare. Clubul sportiv şcolar a luat ființă la Bucureşti, în aprilie 1958. Zilele acestea, ale lui aprilie '65, împlineşte deci 7 primăveri de prodigioasă activitate. Pentru frumoasa-i aniversare sînteţi, credem, de acord să-i urăm împreună tradiţionalul **„La mulţi ani!“**

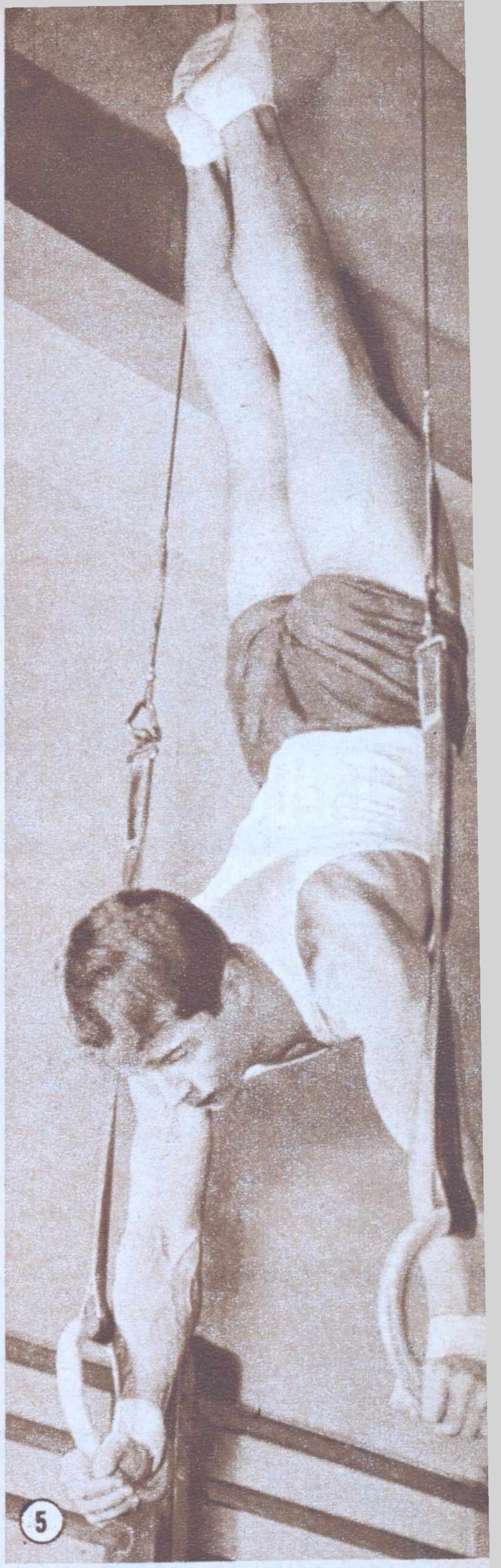
Zicala **„vremea bună se cunoaşte de dimineaţă“** şi-a găsit perfecta-i valabilitate şi în debutul celui mai tînăr club sportiv bucureştean. Chiar de la prima participare la atletism, în campionatul R.P.R. pe echipe (1958), sportivii clubului cuceresc primul loc la categoria juniori II, iar cu acelaşi prilej se fac remarcaţi cîţiva micuţi elevi, actualii noştri atleţi fruntaşi **A. Stamatescu, P. Astatei, A. Savin, Virginia Ciulinaru** ş.a. În acelaşi an, la handbal, echipa clubului cîştigă „Cupa federaţiei“, atribuită celei mai puternice echipe de tineret (în urma confruntării cu puternicele reprezentative ale Banatului, Braşovului, Sibiului, Ploieştiului şi Tg. Mureşului), iar la canotaj academic echipajele 4 + 1 fete şi 8 + 1 băieţi cuceresc titlurile de campioni ai R.P.R. la juniori.

Anul 1959 îi găseşte pe tinerii sportivi ai clubului hotărîţi să consolideze poziţiile cucerite cu prilejul inaugurării activităţii lor competiţionale. Atleţii reeditează victoria în campionatul R.P.R. pe echipe şi termină biruitori în întîlnirea internaţională cu reprezentativa de elevi a oraşului Budapesta. Gimnaştii cuceresc „Cupa cluburilor şcolare“, iar handbaliştii prima ediţie a „Cupei ziarului Sportul popular“ (cupă pe care nu o vor mai ceda decît în anul 1964 cînd, la mare luptă, o pierd în favoarea echipei C.S.M. Reşiţa). Şi lanţul succeselor nu se încheie aici. Canotorii de la „academic“, intră în posesia „Cupei R.P.R.“,

POŞTA REDACŢIEI

iar înotătorii primesc cupele de iarnă şi primăvară. În acel an, la canotaj academic, se fac remarcate tinerele **Maria Ionescu, Gabriela Ştefan, Olimpia Bogdan, Cristina Predoescu, Mariana Limpede,** sportive care în anul imediat următor, fiind componente ale echipajului de 8 + 1, se vor clasa pe locul 3 la „europenele“ de la Londra şi pe locul 2 la concursul internaţional de la Bled. Rampa de lansare funcţionează după cum se vede „cu toate motoarele în plin.“

Am trecut în revistă doar citeva dintre frumoasele rezultate obţinute de sportivii acestui club în primii ani de activitate. În continuare vă vom da pe scurt bilanţul succeselor anului 1964.

Mihaela Peneş, cu acel excelent 60,54 m, a devenit campioană olimpică la aruncarea suliţei şi recordmană europeană şi mondială de junioare. Gheorghe Costache cu 69, 21 m la ciocan (6 kg.) a cucerit titlurile de recordman european şi mondial de juniori. Sportivii clubului ciştigă 3 intilniri internaţionale (una la atletism şi două la nataţie), cuceresc 4 recorduri R.P.R. la seniori şi 18 recorduri R.P.R. la juniori (8 la atletism şi 14 la nataţie), intră în posesia a 6 titluri de campioni R.P.R. la seniori (nataţie) şi a 35 de titluri de campioni R.P.R. de juniori (6 la atletism, 5 la caiac-canoe, 20 la înot şi cîte unul la handbal, rugbi, gimnastică şi scrimă). În total 109 sportivi — campioni republicani. Din cei peste 800 de sportivi legitimaţi ai clubului, în anul 1964, 96 de tineri au fost selecţionaţi în diverse loturi reprezentative ale R.P.Romîne.

Şi acum cîteva mici amănunte. Echipa de rugbi a clubului a cucerit în anul 1964 cel de al treilea titlu de campioană republicană de juniori. În anul 1963, formaţia de rugbi a Clubului sportiv şcolar a marcat 672 puncte şi a primit... 3 (dintr-o lovitură de pedeapsă). Dintre tinerii care au trecut de vîrsta junioratului o bună parte au fost preluaţi de alte cluburi pentru a întări echipele lor de seniori. **Şt. Rădulescu** şi **M. Gheţu** (Steaua), **E. Ene** şi **A. Ionescu** (Dinamo), **P. Zamfir** şi **Gh. Mandu** (Farul), **V. Mîrza, Al. Florea** şi **St. Popescu** (Gloria) etc.

Anghel Şoptereanu cu acel 2:39,3 realizat de el la 200 m bras (la vîrsta de 16 ani) deţine recordurile republicane la toate categoriile, iar Vladimir Moraru cu al său 9:56,1 pe 800 m liber şi 18:44,3 la 1 500 m deţine recordurile republicane la categoriile juniori I şi seniori

Desigur, datele în legătură cu întrebarea pe care ne-aţi pus-o sînt departe de a se fi epuizat. Pentru un răspuns cerut la „Poşta redacţiei“, socotim însă că amănuntele din aceste pagini vă sînt suficiente. Aşteptăm şi alte scrisori de la dv.

G. ŞTEFĂNESCU

În fotografii:

1) Gheorghe Costache şi Mihaela Peneş, recordmani europeni şi mondiali, cei mai buni sportivi ai Clubului sportiv şcolar.

2) Gh. Dimeca (dreapta), unul dintre cei patru antrenori de nataţie ai C.S.Ş. cu o parte din elevii pe care-i antrenează. Pe blocstart, multiplul nostru recordman A. Şoptereanu.

3) Antrenament la bac. Georgeta Ciomîrtan, Liliana Nadolu, Victoria Scorţan, Joca Zastulca şi Ioana Răduţă se pregătesc intens sub supravegherea antrenorului Martin Bieltz.

4) Tinerii rugbişti ai Clubului sportiv şcolar surprinşi la un antrenament. Ei vor să confirme cu brio titlul de campioni.

5) La inele: Petre Potcovaru — campion R.P.R. pe anul 1964 la juniori cat. I.

6) Cinci gimnaste fruntaşe ale Clubului sportiv şcolar: Gabriela Loghin, Adriana Marinescu, Emilia Neculce, Lucia Chirilă şi Rodica Ghiulea (de la stînga la dreapta).

Fotografii: PAUL ROMOŞAN

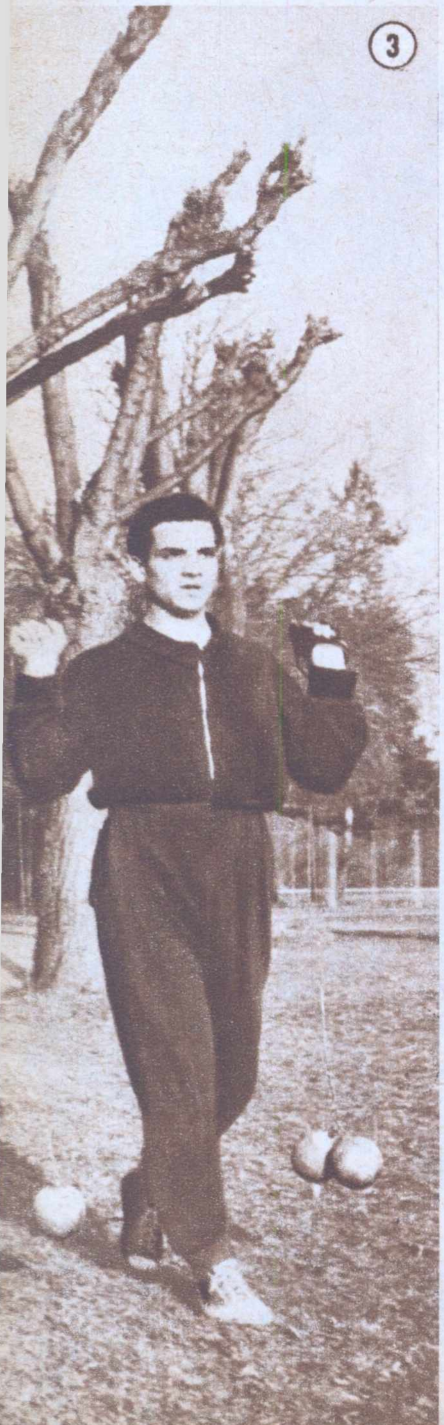

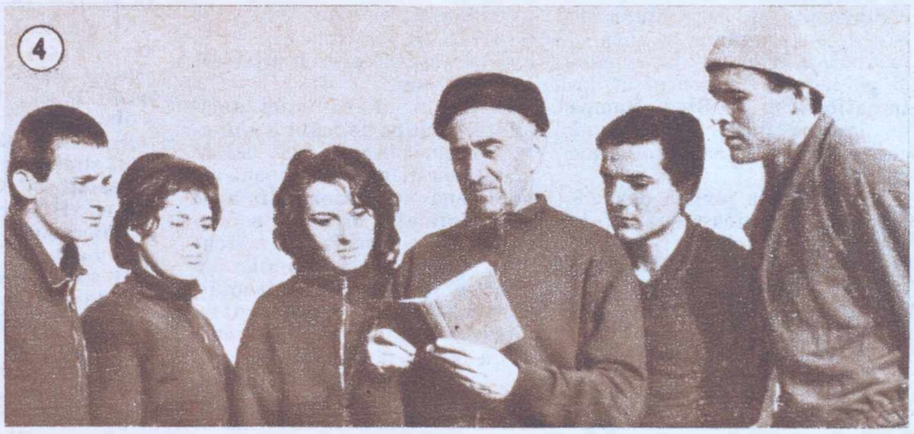

Atleți pe aleile „PARCULUI SPORTIV" din Cluj

Pătrund pe poarta mare de lemn. Îl caut pe doctorul Arnăut. Mi s-a spus de la clubul Știința că-l pot găsi în acea dimineață în parc, cu atleții săi.

Prima alee — pustie. A doua, a treia, a patra — la fel.

Peste tot — liniște. O liniște care mă îngrijorează.

Îmi încordez auzul: doar-doar voi prinde fîlfîitul unui disc, tropăitul unui atlet, respirații sacadate de ritmuri impuse.

Îngrijorarea se transformă în supărare: dacă așa se antrenează atleții Științei, de ce să te miri că-i înving cei de la C.S.M. Cluj?

Dar supărarea nu ține mult și se preface într-o plăcută surprindere: aud pași de atlet! De pe o alee... secundară apare un alergător cu bustul gol, bronzat. Ca o statuie. Impunător. Cine-o fi? Nu l-am văzut la nici un concurs. Și uite ce frumos aleargă! Te pomenești, că este un anonim care a citit undeva că-i bine și sănătos să știi să alergi. Cînd ajunge în dreptul meu, îmi spune fără să se oprească:

— *Scuză-mă! Mai am de alergat două tururi și vom sta de vorbă!*

Și-mi... întoarce spatele, „sigilînd" cu tălpile bascheților aleile muiate de primele file ale anotimpului gătit ca o mireasă.

Încerc să reconstitui scena, ca pe o scrisoare ruptă la supărare.

Îl recunosc! Omul acesta, atletul acesta bronzat, cu părul cărunt, nu-i altcineva decît doctorul Arnăut!...

...Aud din nou pași de atlet. Aceiași pași. Același atlet cu bustul bronzat și părul cărunt. Cînd ajunge în dreptul meu, se oprește. Ne salutăm, apoi îl întreb:

— *Vă pregătiți pentru „Crosul veteranilor"?*

— *Nicidecum! Indiferent de anotimp și de starea timpului, obișnuiesc să-mi iau... rația de 4 000 de metri. Antrenorul este dator să-și cîștige încrederea elevilor sfătuindu-i nu prin... telefon, ci la stadion, demonstrînd și-n alergări, și-n aruncări, și-n sărituri, ori de cîte ori este nevoie.*

— *Ce vîrstă aveți?*

— *Am împlinit chiar azi 55 de ani.*

— *Vă felicit și pentru vîrstă, și pentru modul de invidiat în care vă sărbătoriți aniversarea!*

Așadar, l-am găsit pe doctorul Ion Arnăut. Încet, încet, au început să apară cu pași repezi elevii săi. Fiecare îl saluta, dar nici unul nu-l felicita. Antrenorul consideră că asemenea aniversări sînt cu totul de interes personal. Cînd le-am spus atleților că antrenorul lor a împlinit 55 de ani, l-au felicitat cu căldură, iar doctorul Arnăut nu a putut să-și ascundă bucuria.

În fotografii — o parte din cei aproape 60 de sportivi legitimați ai secției de atletism a clubului Știința, care-și pregătesc reintrarea în sezonul 1965:

1. ANA BEȘUAN vrea să devină anul acesta maestră a sportului. Este restabilită și crede că va reuși 11,8 pe sută. Colegul ei de antrenament, KURT SOKOL, recordmanul țării la decatlon, speră să-și rotunjească cifra actuală (7 386 puncte), adică: 7 500.

2. Studenta la limba engleză LIVIA OROS (de aceeași vîrstă cu Ana Beșuan — 18 ani) își dorește și ea suma de... 15 metri cu care să-și...cumpere insigna-bijuterie de maestră a sportului.

3. Un alt junior: CONSTANTIN PREDA (învață limba engleză în același an cu Livia Oros). Recordul său personal: 42 m (cu ciocanul de 6 kg). Și-a planificat 50 de metri. Gheorghe Costache nu-i creează... complexe.

4. Sarcinile zilei de antrenament. De la stînga spre dreapta: MIHAI TIMIȘ (junior, semifondist), LIVIA OROS, ANA BEȘUAN, antrenorul dr. ION ARNĂUT, CONSTANTIN PREDA și maestrul sportului KURT SOKOL (al doilea maestru al sportului al clubului Știința se afla la București, la antrenamente de sală, ca să nu-și plece steagul în fața lui Șerban Ioan; numele său: CORNEL PORUMB).

HORIA CRISTEA

ECHIPE DE RUGBI DIN CATEGORIA A

XV-LE LUI CORDOŞ ŞI-A AMÎNAT ASALTUL PENTRU 1966

Rugbiştii clujeni şi-au propus să obţină în acest campionat locul VIII. Constanţă: anul trecut, „XV"-le de la poalele Feleacului a sfîrşit campionatul tot pe locul VIII. Acest loc — relativ modest — reprezintă — după ei — un total al posibilităţilor lor actuale, fără nici cea mai mică greşeală de adunare.

Citeva argumente:

...**Demian** este acum bucureştean. La fel şi **Fodor**, iar un al treilea „as al tuşei" încă nu s-a ivit...

...**Simion, Chişu, Gherasim, Tolu** şi **Baba** au părăsit buturile Ştiinţei înainte de a răsări ghioceii „ediţia '65", iar cele 3 transferuri solicitate de clujeni nu au fost admise de federaţia de specialitate (**Romulus Popescu, secretar general al Federaţiei de rugbi: „Clubul Ştiinţa Cluj a înaintat spre rezolvare cele 3 transferuri după mult timp de la expirarea termenului legal fixat. Cine-i de vină? Dînşii! Pentru că nu sînt punctuali, chiar cînd interesul lor este în joc!"**)...

...Echipa nu poate face antrenamente comune de omogenizare decît foarte rar, din cauza faptului că jucătorii au programe profesionale diferite: 4 sînt studenţi la Construcţii (**Chirilă, Bucur, Buzilă** şi **Cocişiu**), 2 studenţi la Mecanică (**Călian** şi **Mureşan**), 3 studenţi la I.M.F. (**Catană, Munteanu** şi **Tănăsescu**), 2 studenţi la Medicină veterinară (**Hegetö** şi **Bălan**), un student la Geologie (**Olteanu**), un student la Biologie (**Ursu**), 2 studenţi la Inst. Pedagogic (**Terböczi** şi **Şteţu**), 3 elevi (**Constantin, Bucşa** şi **Constantinescu**), unul funcţionar (**Modran**), 4 tehnicieni (**Gebefügi, Sălăjean, Petreanu** şi **Gudea**), unul jurist (**Pop**), unul profesor de istorie (**Cordoş**) şi 2 medici (**Cătănici** şi **Căliman**)...

...**Chirilă, Călian, Mureşan, Tănăsescu** şi **Terböczi** sînt tineri şi talentaţi, dar, din păcate (de altfel, nu e vina lor!), le lipseşte experienţa necesară categoriei A (poate şi forţa). Antrenorul **Gebefügi** susţine că existenţa unei „echipe-satelit" în Cluj i-ar ajuta pe juniori să promoveze în echipa de seniori, fără... şocul inerent. Dar, federaţia de specialitate în loc să aprobe crearea unei asemenea echipe la Cluj a pus „aviz favorabil" pe cererea asociaţiei sportive de pe lîngă C.I.L. Blaj (**Romulus Popescu, secretar general al Federaţiei de rugbi: „C.I.L. Blaj a solicitat aprobarea federaţiei încă din 1963, iar Ştiinţa Cluj abia anul acesta. Cine-i de vină? Dînşii, pentru că nu sînt punctuali, cînd este interesul lor în joc! Le-aş sugera să organizeze în Cluj un campionat studenţesc de rugbi. Rezultatele ar fi desigur excepţionale!"**)...

...**Cordoş**, căpitanul echipei, jucător fragil, a început — din cauza numeroaselor accidentări — să se gîndească la... antrenorat. Păcat! Ambiţionat, s-ar mai putea gîndi la selecţia în naţională (**Romulus Popescu: „Şi-ar putea obţine chiar notele pentru titlul de maestru al sportului".**). Dar, ca centru, el nu-i mai poate depăşi pe **Wusek, Irimescu, Rahtopol-Dragomirescu sau Nica.** Poate ca mijlocaş la deschidere...

Şi, acum, în încheierea argumentării noastre, cîteva... suplimente:

...Secţia de rugbi a clubului Ştiinţa posedă la ora actuală doar 4 baloane ovale „valide"...

...Administraţia „Parcului Sportiv" le-a interzis rugbiştilor să se antreneze pe terenurile create în acest scop. Cauza? După topirea zăpezii, terenurile s-au muiat ca o cocă. Unde puneai piciorul, rămînea gaură. După un antrenament, un teren întreg (lipsit de drenaj — poate, şi de gazon — în mod cert) a fost pur şi simplu — hai, să zicem — arat, de ghetele cu crampoane ale minuitorilor balonului oval. Rezultatul? Rugbiştii nu au mai avut acces din acea clipă decît pe o... parcelă. (Rău!). În aceste condiţii de... surghiun, vă închipuiţi în ce mod au putut ei exersa, înainte de campionat, jocul la mînă, placajul, şarjele pe treisferturi, transformările. Este adevărat, această parcelă de 20 × 15 metri le-a folosit rugbiştilor clujeni: şi-au îmbunătăţit viteza de reacţie!...

După părerea noastră, obiectivul clujenilor este judicios. Putem însă anticipa, fără teama de a greşi, o... creştere simţitoare în clasament în campionatul anului 1966. La baza afirmaţiei stau cele 3 medii ale echipei Ştiinţa Cluj: 23 de ani (de vîrstă), 79 de kilograme (de greutate), 1,77 m (de înălţime). Dar pentru punerea în valoare a acestor 3 medii mai sînt necesare: punctualitatea administrativă (care lasă de dorit), terenuri de antrenament corespunzătoare (nu... parcele), cît mai multe baloane (se ştie că victoria va surîde aceluia care are cele mai multe baloane!) şi, de ce nu , un campionat studenţesc de rugbi.

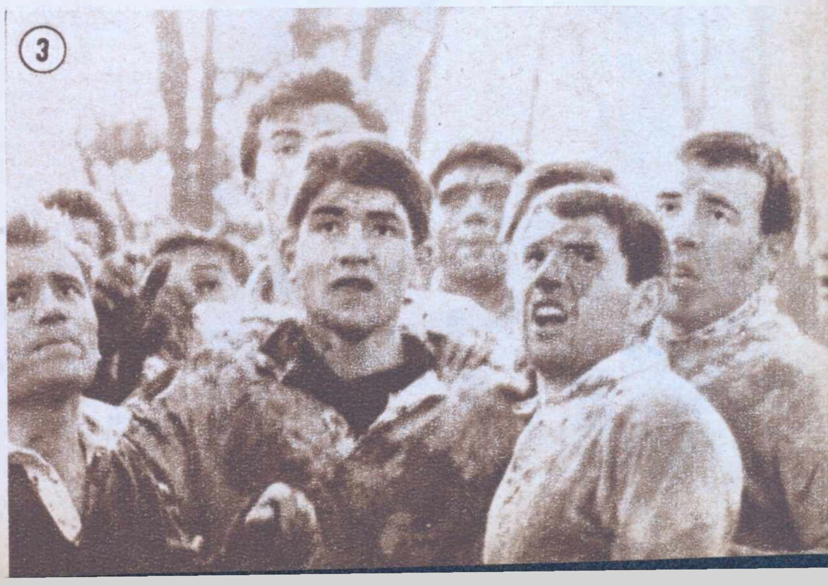
H. C.

1. ECHIPA ŞTIINŢA CLUJ. Rîndul întîi (de jos, de la stînga spre dreapta): MIRCEA CHIRILĂ (21 de ani, 1,82 m înălţime, 92 kg greutate), IOAN POP (26, 1,74 m, 74 kg), ALEXANDRU BUCUR (20, 1,72 m, 80 kg), ANDREI GEBEFÜGI (33, 1,74 m, 89 kg). Rîndul al doilea: GHEORGHE CĂLIAN (20, 1,80 m, 82 kg), VIRGIL BUZILĂ (22, 1,78 m, 90 kg), MUGUR CONSTANTIN (19, 1,66 m, 69 kg). Rîndul al treilea: ŞTEFAN COCIŞIU (19, 1,80 m, 80 kg), FRANCISC HEGETÖ (24, 1,89 m, 88 kg), IOAN MUREŞAN (19, 1,76 m, 76 kg). Rîndul de sus: MIRCEA CONSTANTINESCU (19, 1,74 m, 78 kg), ZSOMBOR TERBOCZI (24, 1,76 m, 76 kg), NICOLAE CORDOŞ — căpitanul echipei (26, 1,70 m, 74 kg), FLORIN MUNTEANU (20, 1,76 m, 71 kg), GAVRIL URSU (23, 1,78 m, 75 kg), HORIA BUCŞA (17, 1,80 m, 72 kg), IOAN GUDEA (22, 1,80 m, 70 kg), LIVIU TĂNĂSESCU (19, 1,78 m, 70 kg). Lipsesc din fotografie: LAURENŢIU CATANĂ (23, 1,79 m, 87 kg), ALEXANDRU OLTEANU (23, 1,90 m, 87 kg), DEMIAN SĂLĂJEAN (33, 1,84 m, 89 kg), PETRE MODRAN (25, 1,82 m, 73 kg), SORIN PETREANU (25, 1,84 m, 73 kg), VIOREL CĂTĂNICI (27, 1,73 m, 71 kg). SILVIU CĂLIMAN (28, 1,75 m, 78 kg), GHEORGHE BĂLAN (23, 1,79 m, 75 kg).

2. În timpul exersării jocului la margine (unde excelau, cîndva, Demian şi Fodor)...

3. În aşteptarea balonului, cînd terenul de antrenament a fost moale ca o cocă...

ALECSANDRI SPORTIV

Cu prilejul comemorării în acest an — la propunerea U.N.E.S.C.O. — a împlinirii a 75 de ani de la moartea lui Vasile Alecsandri, reamintim că **„Acel rege al poeziei, vecinic tînăr și ferice, veselul Alecsandri“**, după cum îl descrie Eminescu în poezia sa „Epigonii“, a fost și un polisportiv, deoarece a făcut: **drumeție, înot, călărie, vînătoare și vîslit.**

Încă de tînăr a început să cutreiere munții Moldovei. Într-una din aceste drumeții, făcută în anul 1842 — cînd avea deci vreo 21 de ani — spune dînsul că a auzit pentru întîia dată faimoasa baladă „Miorița“ (de la un cioban de pe Ceahlău), pe care a publicat-o mai apoi, făcînd-o cunoscută întregului neam romînesc, fapt care ne învederează însemnătatea drumeției pentru cunoașterea bogățiilor artei noastre populare.

În însemnările intitulate **„O preumblare în munți“**, Alecsandri ne descrie minunate priveliști din masivul Ceahlăului, îndeosebi dintr-un loc unde spune că **„Acolo era tocmai vîrful Grohotișului“** și încheie aceste file de drumeție astfel: **„Multe soiuri de peisajuri am văzut prin deosebite țări, dar rareori am întîlnit acea frumusețe măreață și sălbatică, prin care se deosebesc munții Moldovei“.**

Înotul l-a învățat în apele Siretului în apropierea Mirceștilor, pe care îi descrie strălucitor în minunatele sale pasteluri, — adevărate modele ale genului:

Aburii ușori a nopții ca fantasme se ridică
Și, plutind deasupra luncii, printre ramuri se despică.
Rîul luciu se-ncovoaie sub copaci ca un balaur
Ce în raza dimineții mișcă solzii lui de aur.

Dar nu s-a mulțumit să fie numai înotător „de apă dulce“, ci a devenit un foarte bun înotător în apa mărilor, după cum aflăm din descrierea hazliului fel în care a făcut cunoștință cu un englez, cu care s-a ciocnit cap în cap, pe cînd înotau amîndoi pe spate în Oceanul Atlantic, departe înspre larg, în fața stațiunii franceze Biarritz: **„carambolul fu atît de tare, încît mă cufundai amețit, pînă ce atinsei fundul. Fiind însă că nu aveam gust nicidecum de a rămîne acolo, mă izbii puternic în sus, și într-o clipeală apărui la fața apei...“** Vedem dar că era un înotător desăvîrșit, ce putea să-și îngăduie asemenea plimbări pe valuri oceanice.

Călăritul era desigur la îndemîna copiilor de la țară, pe vremea aceea, cînd caii erau mult mai mult folosiți, însă Alecsandri a continuat să facă călărie și la maturitate, ajungînd ca — prin antrenament metodic — să poată străbate călare depărtări mari și în condiții grele. Astfel, între altele, dînsul a călătorit călare în Maroc, de la Tanger, aflat pe coasta Oceanului Atlantic, pînă la Tetuan, pe țărmul Mării Mediterane, orașe care se află la vreo 100 km unul de altul, trecînd peste arizii munți Uadras, sub razele fierbinți ale soarelui tropical, suferind de lipsă de apă și de aer, căldura fiind mărită și prin aceea emanată de stîncile goale încinse de soare, printre care călăreau, după cum ne povestește în lucrarea sa **„În Africa“**. Fiind și vînător, Alecsandri era un bun țintaș, bătînd pe jos păduri și munți în căutarea vînatului și a priveliștilor frumoase, pe care le descrie în pastelurile sale, dintre care unul este intitulat chiar **„Vînătorul“** în care spune:

Vînătorul pleacă grabnic la a zorilor ivire
Și pe soare, falnic oaspe îl salută cu iubire...
Vînătorul soarbe-n cale-răcoreala dimineții
Admirînd jocul luminii pe splendoarele verdeții...

De asemenea, el era și un vîslitor pe bărcile cu care cutreiera întinderile de ape ale bălților, în aceleași scopuri vînătorești, după cum povestește cu haz în pastelul **„Balta“**, pe care-l încheie astfel:

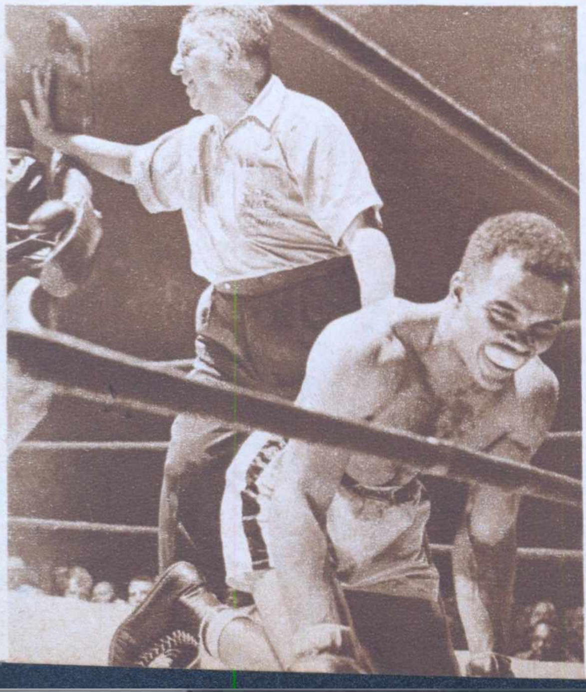
Răspîndind fiori de moarte luntrea cea de arme plină
Cînd la umbră se dosește, cînd s-arată la lumină;
Ear pe mal în liniștire un bătlan, pășind încet,
Zice: „Nu-i pieirea lumii... vînătorul e poet!“

Adică, mai mult admira natura decît vîna...

P. VOICULEȚ

„SURÎSUL“ ÎNVINSULUI

Îngenunchiat dar vesel? Nu, nu e decît o iluzie datorată apărătorii de gingii. Eddie Machen (aici într-o postură nefericită) n-a avut nici un motiv de veselie: Ernie Terrel (vizibil doar în parte), pe care arbitrul Sonny Weissmann îl... îndreaptă spre colț, a fost declarat în unanimitate învingător. Iar în joc era titlul mondial profesionist la toate categoriile, pe care Cassius Clay l-a pierdut la masa verde...

MAGAZIN sportiv

Amintiri... amintiri...

— Un-doi, un-doi... Stînga-n față, dreapta acoperă...

Omul cu tîmplele brumate trece la „sac“ ca să exemplifice. Mișcările sale sînt agere, îndemînatice. Sacul de antrenament se vaită, bălăbănindu-se. Știe c-a intrat pe-o „mînă grea“.

— Uite-așa. Un-doi. Scurt. Rapid.

Tinerii fac cerc în jurul lui „nea Gogu“. Sacul urmărit cu lovituri repezi, necruțătoare, parc-ar vrea să implore „time-out“. E în toată această explozie de forță și abilitate vechea artă a tînărului Axioti care la 21 de ani devenise campion la „toate categoriile“...

— Îți mai aduci aminte „nene Gogule“?

— Crezi că asemenea lucruri se pot uita ușor!

Axioti a terminat „lucrul“ cu elevii. E cam obosit. (**—Dracii ăștia tineri sînt voinici, nu glumă. Trebuie să te „păzești“ bine de tot de loviturile lor!**) Întrebarea mea a răscolit în el scrumul amintirilor. Își aprinde o țigară. (**—Nu fumez în fața „băieților“. Nu vreau să se obișnuiască cu „iarba“ asta**) și povestește, privind într-un punct depărtat, peste ani:

— Trebuia să lupt cu Spakov pentru „titlu“. Mă pregăteam pe malul mării. Mă sculam la patru dimineața pentru gimnastică, iar seara „lucram“ două ore la mănuși cu maestrul Petre Alexandrescu. Mi-aduc aminte că pe vremea aceea rula pe ecrane meciul Dempsey-Carpentier. Dempsey îl doborîse pe francez în rundul trei. M-am dus de vreo cinci ori să văd filmul. Vroiam să „prind“ o „figură“ nouă, un upercut de dreapta la corp care își încheia drumul „ștergînd“ bărbia adversarului. La sală am măsurat pe sac 1,72 m (înălțimea lui Spakov) și-am însemnat cu creta „bărbia“ și „plexul solar“. Multe zile și nopți am trimis mii de lovituri în această „țintă.“ Și-apoi, a fost seara de 13 decembrie 1930, la Circul Sidoli...

Spakov trecuse „cîntarul“ la 87 de kg, iar Axioti doar la 70! O diferență de 17 kg, care-i făcea să pălească chiar și pe cei mai aprigi susținători ai dumitale, nene Gogule... Dar să cităm mai bine cele scrise despre meci de cronicarul sportiv al „Rampei“:

„Primul rund. Spakov atacă corp la corp. Plasează cîteva lovituri la plex și la inimă, dar la „despărțire“ Axioti aruncă un swing de dreapta care-l prinde pe Spakov pe picior greșit și, ca urmare, Moți se rostogolește la podea pentru șase secunde. La reîncepere, Axioti țintește precis un croșeu de dreapta și Spakov se refugiază la pămînt pentru alte 9 secunde. Axioti mărește eforturile. Izbutește trei „drepte“ de toată frumusețea și-l localizează pe Spakov în frînghii, făcîndu-i o necruțătoare „percheziție“. Covîrșitor avantaj pentru Axioti“.

...Minunea, „marea minune a boxului în 1930“: Spakov, „decanul“ pugiliștilor, fusese expediat de șase ori la podea de acest tinerel negricios, numai mușchi și ambiție. La capătul meciului Gh. Axioti devenise lider la trei categorii: mijlocie, semigrea și grea!

Axioti surîde ușor, amintindu-și de acea seară.

— Dar de Gustave Roth, mai ți-amintești?

— Cu el am jucat „cartea cea mare“, titlul european la „mijlocie“, în 24 iunie 1933, la Arenele Romane. Belgianul venise la București cu o săptămînă înaintea meciului și se antrenase tot timpul. Petre Alexandrescu, care-l „spionase“ la antrenament, m-a pus în gardă: „E tare iute și are „fente“ admirabile! Boxează cu garda deschisă, dar e greu de „găsit“. Lovește sec, repede și „dispare“.

Aveam să mă conving de toate astea de la primele „schimburi“.

Gh. Axioti (dreapta) face ultimele retușuri ale pregătirii lui Dănilă Done, la Praga, în ajunul „europenelor“ din 1957.

În rundul 2 Roth mi-a plasat un croșeu de dreapta, apoi, învîrtindu-se în loc, m-a izbit cu cotul în pomet, amețindu-mă. Nici nu știu cînd s-a sfîrșit meciul. După rundul 15, cînd am venit în colț, l-am întrebat pe „secund“: — S-a terminat repriza? — Nu. Meciul. Și l-ai pierdut, băiete!

— Dar cu Marcel Thil cum a fost?

— M-a impresionat în primul rînd statura lui atletică. Era un tanc ce mergea mereu-nainte... Am luptat destul de bine. Thil mă „căuta“, dar fără succes. Dimpotrivă. Se trezea oprit cu multe „stîngi“ la figură. În rundul 8 mi-a spart arcada cu capul, dar arbitrii au închis... ochii! Era doar vorba despre „le grand Thil“. A fost una din marile mele partide. Părerea unanimă era că pînă atunci fusese un clar meci nul!...

Știi, continuă el, **le povestesc de multe ori „băieților“ despre meciurile mele. Aș vrea să le dau și lor cît mai mult din priceperea și experiența mea, mai ales că ei au la dispoziție condiții minunate de dezvoltare, condiții pe care noi cei „bătrîni“ nu le-am întîlnit în anii aceia... Tinerii boxeri trebuie să răspundă acestei griji cu cît mai multă seriozitate și perseverență în pregătire, cu cît mai multă ambiție pe ring. Desigur, mai sînt multe de făcut. Crearea mai multor săli de cartier, reuniuni mai dese... Boxerii nu se rodează decît în meciuri publice. Antrenorii trebuie să lucreze mai intens la mănuși, iar tinerii trebuie orientați spre un box clar, tehnic, presărat cu lovituri puternice și precise!...**

... Îmi iau rămas bun de la Axioti. L-a prins de braț un alt „bătrîn“, Mihai Fulea. Antrenori amîndoi, discută cald, cu pasiune, despre „elevii“ lor.

M-ați crede oare, dacă v-aș spune că acești doi... bătrînei cumsecade, care duc acum această pașnică discuție, s-au încleștat de opt ori în aprige „bătălii“ acolo, între corzile ringului?

Nu mă credeți, nu? Totuși, acesta e adevărul. Iar dacă-i veți întreba, ei vă vor confirma zîmbind:

— Da... de opt ori ne-am luptat. Eh... Ale tinereții valuri...

GEORGE MIHALACHE

SALT TARDIV

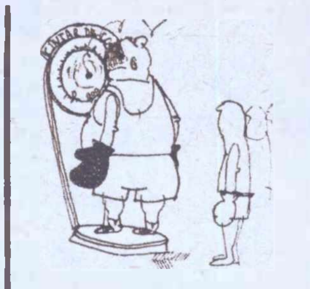
În pofida reflexului acrobatic, portarul echipei de hochei a R.D. Germane, Peter Kolbe, a întîrziat. Șutul suedezului Sven Tumba a trimis mai iute pucul în plasă, iar scorul de 5 : 1 în favoarea Suediei a fost pecetluit. Faza pledează pentru spectaculozitatea ediției 1965 a campionatului mondial disputat în Finlanda, la Tampere.

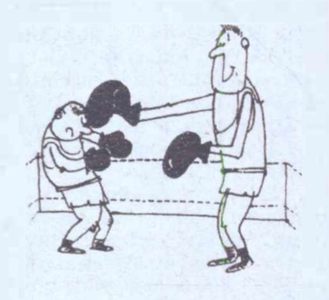
BOXUL VĂZUT PRIN PRISMA REGULILOR DE CIRCULAȚIE

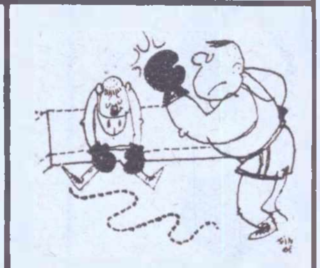
Prioritate de dreapta

Gabarit depășit

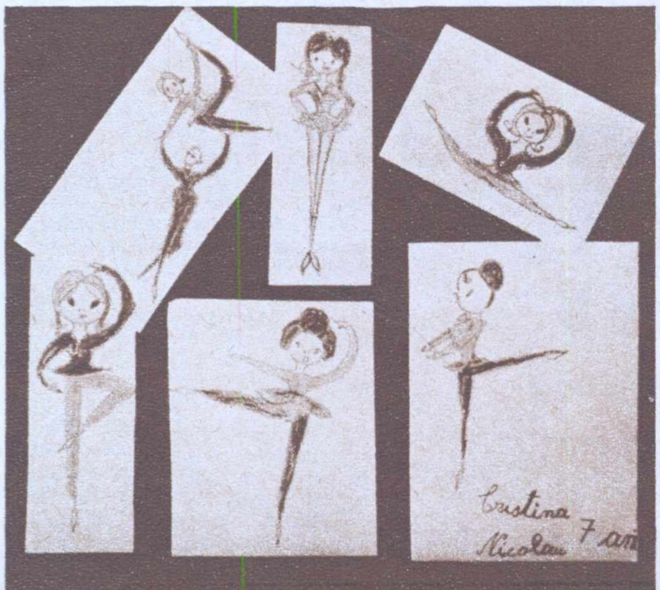

Distanță legală

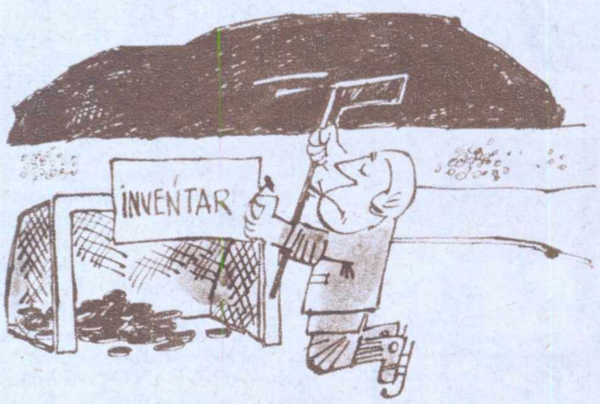

Drum cotit

Desene de FL. LAZĂR

Fără nici o sursă de inspirație la îndemînă, în mai puțin de un sfert de oră, tînăra Cristina Nicolau (7 ani!) și-a așternut pe hîrtie viziunea asupra patinajului artistic. Influența recentelor campionate europene prin intermediul televizorului se dovedește pozitivă, iar talentul micuței graficiene demn de luat în seamă.

Fără cuvinte

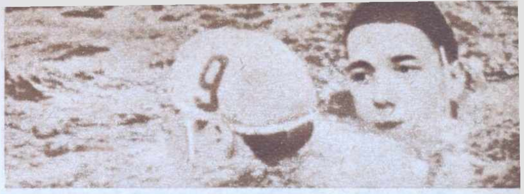
Desen de **CONSTANTIN CIOSU** — Bacău

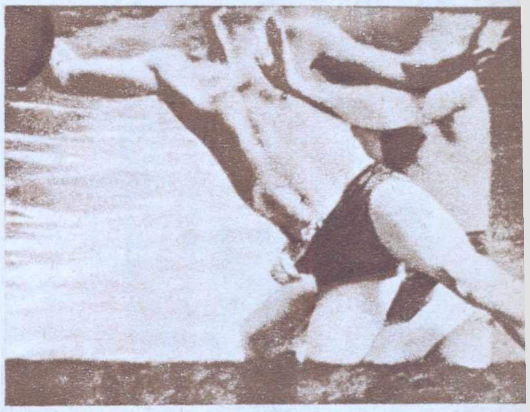
POLO-ul și luptele

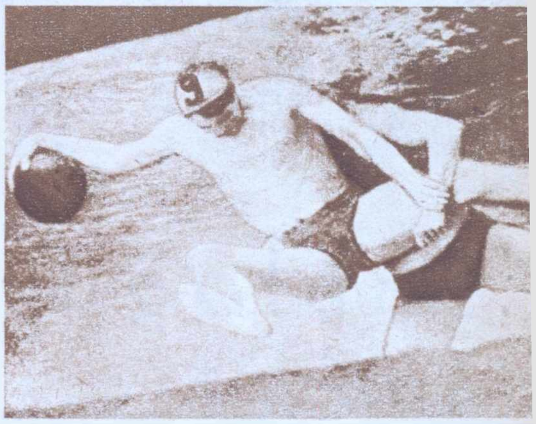
Alăturat vă prezentăm trei fotografii de la o partidă de polo pe apă. În prima, fotoreporterul, instalat comod în tribună a surprins un moment căruia spectatorii, prezenți la întîlnire, nu au avut motiv să-i acorde vreo atenție. O fază banală, lipsită de interes: unul lingă altul doi adversari par a se supraveghea, fără nici o altă intenție. În același timp, sau aproape în același timp, un al doilea fotoreporter a înregistrat și el pe peliculă cîteva secvențe (următoarele două fotografii) luate însă dintr-un „unghi" mai puțin accesibil marei mase a spectatorilor (din spatele unui cristal, montat chiar pe peretele bazinului, sub nivelul apei, de unde antrenorii sau fotoreporterii curioși pot observa ce se petrece în... „adîncuri"). Și acum concluzia: *la suprafață joc de polo, curat, corect; sub apă... lupte, după toate „regulile"*.

Regulamentul jocului de polo, la capitolul greșeli minore, sancționează printre altele: stropirea cu apă a obrazului unui adversar, sau jenarea mișcării adversarului cînd acesta nu are mingea (cît de frumos sună...), iar la capitolul greșeli grave: ținerea, băgarea la fund sau tragerea înapoi a adversarului care nu are mingea; lovirea cu piciorul sau efectuarea unor mișcări periculoase executate cu aceeași intenție, de lovire. Și într-adevăr, arbitrul, cînd vede toate aceste neregularități le sancționează pe loc. De la caz la caz dictează o lovitură liberă de la locul comiterii infracțiunii sau o lovitură de la 4 metri. Cînd vede... De cele mai multe ori însă, cînd infracțiunea se petrece sub apă, iar cel care o comite arborează o mină nevinovată, surîzătoare, arbitrul este indus în eroare și infracțiunea rămîne nesancționată.

Julien Bauwens (Belgia) membru al Comitetului tehnic pentru polo din Federația Internațională de Natație, recunoscut ca unul dintre cei mai „vigilenți" arbitri internaționali, declara cu prilejul unei ședințe a federației: *„Un arbitru, ca să se poată numi arbitru de polo consacrat și ca să poată fi apreciat ca atare și de alții, trebuie neapărat să vadă pînă la 60% din greșelile care se comit în apă...* (Ilustrațiile au fost reproduse din revista „Neue Berliner Illustrierte").

Dialoguri... în antract

...Aplauze. Cortina. Primul antract al piesei „Vizita bătrînei doamne" de Friederich Dürrenmatt. Ce-ar fi să iau un interviu sportiv...în culise!

— Numele dumneavoastră!

— Valeriu Buciu. Balerin...

— M-am înșelat. Caut un sportiv. M-a atras detenta dumneavoastră.

— Nu ați greșit! Detenta mă ajută și în sport. Sînt căpitanul echipei de volei „Arta". Avem aspirații mari, noi, balerinii...

— „Arta" din campionatul orășenesc care trage cu ochiul la categoria A! Dumneavoastră sînteți!

— Chiar noi! Balerinii teatrului din Baia Mare. Dar e tare greu să promovăm!

— Nu aveți de ce să vă plîngeți. Băimărenii vă apreciază!

— Dar nu ne apreciază Direcțiunea. Nu toată, ci numai parțial. Chipurile, voleiul dăunează baletului. Este de acord ca instrumentiștii să joace popice, păpușarii — tenis de masă, coriștii — fotbal, corpul tehnic să practice tirul, actorii să se stringă în jurul celor 64 de pătrățele albe și negre. Dar cînd e vorba de balet, numai... gimnastică și turism. Ar vrea chiar să reducă... schema asociației sportive Arta, de la 8 secții la 7, adică fără volei. Dar, iată că ne cheamă prin difuzor. Mă scuzați...

(Atît de enervat a fost de cele auzite fotoreporterul nostru, încît era cît pe-aici să intre direct în scenă, în plin specatacol. Și nu mi-ar mai fi dat mîna să relatez cele auzite... în culise!).

...Aplauze. Cortina. Al doilea antract al aceleiași piese. Ce-ar fi să mai iau un interviu sportiv... în culise. Hai, la treabă! Intru în cabina actorilor. Toți tresar.

— De ce v-ați speriat? Nu ați mai văzut un reporter și un fotoreporter cu bliț?

„Polițistul" mă privește și îmi răspunde cu un zîmbet care nu i se prea potrivește rolului:

— Am mai luat o sancțiune din cauza șahului. Dar am ieșit și campion regional. Știți, una rece, alta caldă...

Pînă a pus fotoreporterul nostru clarul și a declanșat, pînă mi-am notat numele celor care nu admit prohibiția șahului în antract, același glas a anunțat pregătirea pentru scenă. De teamă să nu cadă... spectacolul care s-a bucurat de un mare succes și... reportajul meu, foarte grijuliu, l-am luat de braț pe fotoreporterul nostru cînd am traversat scena prin spatele decorurilor. Nu de alta, dar mi-am dat seama că a ajuns la limita răbdărilor auzind și povestea cu șahul...

...Intru în redacție. Secretarul de redacție mă întreabă din privire. Îi răspund:

— Am adus cîteva dialoguri și tablouri. Fii drăguț și pune-le în... pagină. Dialogurile sînt în rîndurile de mai sus iar explicațiile la tablouri în rîndurile ce urmează:

TABLOUL 1. Balerinele la gimnastică artistică. Magda Ziman execută o săritură deschisă, urmărită (de la stînga spre dreapta) de Aniko Tokos, Paulina Chirilă, Doina Cristian, Dorina Anghiuș, Paula Costin, Elena Orbulescu și Anca Mainov.

TABLOUL 2. Balerinii mimează voleiul. De la stînga spre dreapta: Valeriu Buciu, Ioan Stratone, Ioan Chirilă, Feri Tulics, Petre Dobre, Nicolae Orbulescu, Valeriu Prodan, Ion Matroș.

TABLOUL 3. Actorii și șahul (ca să nu-l recunoască Direcțiunea, le dăm numele din distribuția piesei, iar pe cele din acte..., în paranteze). De la stînga spre dreapta, jucînd: „Polițistul" (Teofil Turturică) și „Preotul" (Ion Uță). Asistă: „Valetul" (Radu Dimitriu), „Koby" (Vasile Grădinaru), „Ill" (Virgil Fătu), „Roby" (Gheorghe Dițu), „Pictorul" (Vasile Fanea).

TABLOUL 4. Scenă din spectacolul „Vizita bătrînei doamne".

H. C.

Foto: Șt. CIOTLOȘ

POȘTA REDACȚIEI

CONSTANTIN BURCEA — Slăvești. Baschetbaliștii de la clubul Steaua, în echipa căruia doriți să jucați și dv., sînt antrenați de Constantin Herold. El vă poate răspunde la întrebarea adresată nouă. Îi puteți scrie pe adresa clubului: Calea Plevnei nr. 114, București.

ARMAND CRĂCIUNESCU — Aninoasa. Credem că este la mijloc o eroare. Funcționarii de la poșta Bibești nu vă pot „interzice" să vă abonați la revista „Sport". Dimpotrivă ei au obligația să vă accepte cererea. Mai încercați. Direct la redacție nu se pot face abonamente.

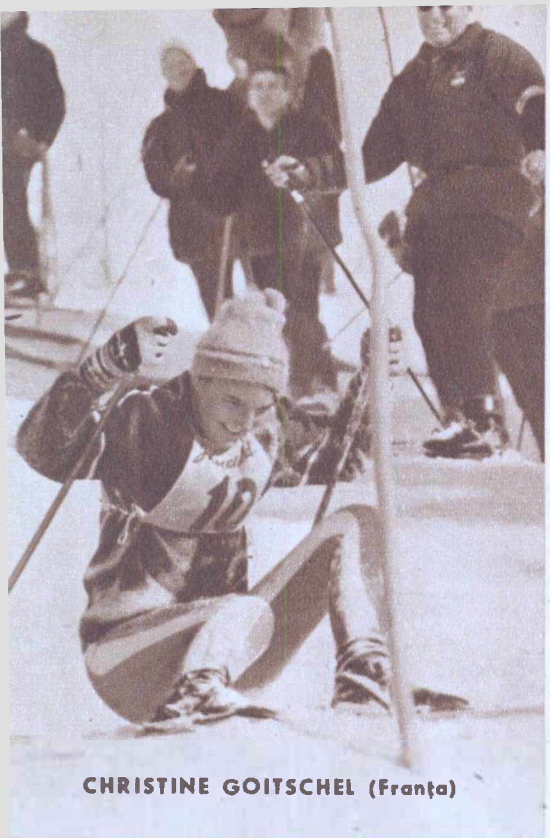
VIRGIL POPESCU — Medgidia. Așteptăm ca boxerii de la Cimentul Medgidia să ne ofere un...motiv pentru a-i prezenta și pe ei în revista noastră. Fiți sigur că atunci o vom face cu foarte mare plăcere. Sperăm însă, că nici noi, și nici dv., nu vom aștepta prea mult...

SERGIU MICULESCU — Medgidia. Să revenim asupra meciului dintre Anglia și echipa lumii? Credem că v-ar mai interesa doar pe dv., și revista noastră se adresează mai multor mii de cititori.

NICOLAE CRISTEA — Ghermănești. Ne bucură faptul că ești fruntaș la învățătură și iubești în același timp și sportul. Noi îți urăm să obții în continuare succese la școală și bineînțeles la fotbal, sportul preferat. În privința abonamentului pe care vrei să-l faci la revista Sport, adresează-te serviciului poștal din satul în care locuiești.

VIORICA URSULESCU — Iugoslavia, localitatea Ečka, și DIMITCHO IWANOW — Bulgaria, str. M. Kalinin nr.12, doresc să facă schimb de ilustrate și rezultate sportive cu tineri din țara noastră. Amatorii le pot scrie pe adresele de mai sus. Noi le răspundem la întrebările adresate redacției. 1. Cel mai popular club din țara noastră este clubul muncitorilor feroviari, Rapid. Ei au cei mai mulți și mai... înfocați suporteri. Urmează apoi cluburile studențești, Știința. 2. Iată formațiile și rezultatele meciurilor de care vă interesați. *22 septembrie 1947: Romînia — Cehoslovacia 2—6.* Romînia: Stănescu-Farmati, Ritter-Mihăilescu, Mari, Băcuț-Petschowschi, Reuter (Filoti), Filoti, Spielman, Covaci (Dumitrescu III). Cehoslovacia: Kopecki-Senecki, Vedral-Balaszi, Vican, Karel-Kubala, Riha, Kokstajn, Cejp, Simanski. *5 iulie 1948: Romînia — Cehoslovacia 2—1:* Romînia: Tr. Ionescu-Marinescu, Farmati-Ritter, Petrescu, Mihăilescu-Farcaș, Mercea (Flamaropol), Bartha, Iordache, Dumitrescu III. Cehoslovacia: Havlicek (Capek) — Kocourek, Senecki-Koubek, Trnka, Vlk — Hlavacek, Rieger, Malatinsky (Menklik), Srșcu, Dubowski.

ION MUNTEANU — Popeni. Multe din propunerile făcute redacției noastre sînt bune și vom ține seama de ele. În privința colaborării dv., o așteptăm cu plăcere. O singură condiție: fotografii cît mai bune

CHRISTINE GOITSCHEL (Franţa)

GERHARD NENNING (Austria)

TRAUDL HECHER (Austria)

SCHIUL ALPIN ÎN 1965

Nume, Nume, Nume...

Primăvara emisferei boreale face să clipească în presa sportivă un ultim licăr de atenţie pentru schiul alpin, aflat cu un an înaintea campionatelor mondiale. Licărul este totuşi mai puternic decît ar fi de aşteptat. Mai întîi, confruntarea maeştrilor vitezei pe pante înclinate şi ai şerpuirilor ameţitoare printre porţile de slalom va reprezenta o experienţă fără precedent. Este, într-adevăr, prima oară cînd ea are loc în altă parte decît în Alpi. Cu excepţia J.O. de iarnă de la Lake Placid şi de la Squaw Valley, ambele găzduite deci de America de Nord, „alpinii“ nu şi-au mai disputat supremaţia decît... acasă. În plus, e vorba de data aceasta mai mult decît de o deplasare lungă şi o ţară total necunoscută: staţiunea chiliană Portillo, din cîte se spune o adevărată perlă a Anzilor Cordilieri, îi va obliga pe schiori să concureze în contrasezon. Ne referim la protagoniştii eterni ai probelor alpine — austriecii, francezii, elveţienii, germanii, italienii şi nord-americanii. Avantajul gazdelor (alături de care pot figura şi argentinienii) nu credem însă că va conta prea mult. Diferenţa de clasă şi, mai ales, punctajul F.I.S. sînt necruţătoare deobicei...

Iată aşadar al doilea argument al celor ce menţin acum mai puternic schiul în actualitate: **punctajul F.I.S.** Ar fi de prisos o recomentare a acestui punctaj şi, în special, a importanţei lui. Fapt este că — deşi acasă — „alpinii“ din emisfera sudică vor avea, practic, doar avantajul datei, care coincide cu vara nordică. În rest, slaba lor participare la competiţiile cu punctaj F.I.S. îi face vulnerabili. Se pune deci problema pronosticurilor: candidaţi sînt în primul rînd (ca deobicei...) reprezentanţii ţărilor alpine şi ai Statelor Unite.

Ce a arătat acest sezon premergător? După părerea noastră, multe nume noi. Desigur, în primele locuri ale „clasicelor“ din 1965 s-au aflat deseori austriecii **Karl Schranz, Heini Messner, Hugo Nindl, Gerhard Nenning**, francezii **Jean Claude Killy** şi **Michel Arpin**, italienii **Ivo Mahlknecht** şi **Felice De Nicolo**, vest-germanul **Ludwig Leitner** dintre băieţi, austriecele **Cristl Haas, Edith Zimmermann** şi **Traudl Hecher**, francezele **Marielle** şi **Christine Goitschel** şi **Annie Famose**, elveţianca **Thèrese Obrecht** şi vest-germana **Heidi Schmidt- Biebl** dintre fete. S-a „strecurat“ de vreo două ori şi francezul **Guy Périllat**, dar toţi specialiştii care l-au văzut îl consideră într-un declin puternic de formă şi nici punctajul său F.I.S. nu mai este deasupra limitei de siguranţă pentru grupa I... În afară de cei de mai sus, lista „numelor“ posibile e încă destul de largă: la băieţi mai trebuie contat pe **Franz Digruber, Martin Bürger** şi **Rudi Bocek** (Austria), **Leo Lacroix, Bob Wollek, Jules Mélquiond** şi **Pierre Stamos** (Franţa), **Gerrard Mussner, Renato Valentini** şi **Giovanni Dibona** (Italia), **Willy Favre, Edmund Brüggmann, Joos Minsch** şi **Dumeng Giovanolli** (Elveţia), **Bengt-Erik Grahn** şi **Per Martin Sunde** (Norvegia). ca şi pe americanul **James Heuga.** Cît priveşte lista fetelor, numele sînt puţine şi — în afară de **Jean Saubert** (S.U.A.) — doar elveţianca **Ruth Adolf** are ceva şanse.

Iată-ne, aşadar, la capătul comentariului — calculul hîrtiei. În acest sport, care acordă sutimilor de secundă un rol hotărîtor, cea mai mică neatenţie costă multe locuri în clasament, afectînd — implicit — pronosticurile. După părerea noastră, favoriţii medaliilor la viitoarele mondiale sînt, pe probe, următorii: **Schrantz, Nenning** şi **Leitner, Marielle Goitschel, Traudl Hecher** şi **Heidi Schmidt-Biebl** (slalom special); **Killy, Arpin, Lacroix, Favre, Bruggmann, Minsch** şi **Nindl, Marielle** şi **Christine Goitschel, Edith Zimmermann, Traudl Hecher, Jean Saubert** (slalom uriaş); **Bürger, Lacroix, Favre, Nenning** şi **De Nicolo, Cristl Haas, Annie Famose** şi **Jean Saubert** (coborîre). La combinată, **Killy, Nenning, Leitner, Favre, Schrantz** şi **Minsch** dintre băieţi; surorile **Goitschel, Edith Zimmermann, Heidi Schmidt- Biebl** şi **Jean Saubert** dintre fete ni se par cei mai „tari“.

Dar toate acestea sînt doar prezumţii. Rămîne de văzut dacă şi zăpada pîrtiilor de de la Portillo va fi de acord!

G. RUSSU-ŞIRIANU

STEFAN SODAT (Austria)

CHRISTL HAAS (Austria)

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — Bucureşti. Telefoane: 11.10.05, 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale şi în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.
Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUŢEAN. Corector: Gh. RANETTI.
Revista se tipăreşte la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

SPORT

RUGBIȘTII ÎN ÎNTRECERE

DINAMO—GLORIA 11-0. Înaintarea dinamovistă mai rapidă și mai masivă a cîștigat duelul cu metalurgiștii. VASILE RUSU, cu balonul în brațe, exprimă evident această superioritate.

FARUL—ȘTIINȚA PETROȘENI 11-0. Constănțeanul POMPILIU MARIN a înscris o frumoasă încercare. A fost activ, iute și clarvăzător. Credem că ar merita să fie luat în considerație pentru lotul de tineret.

ȘTIINȚA CLUJ—ȘTIINȚA TIMIȘOARA 9-8. Joc de mare luptă și spectacol. Studentul clujean MIRCEA CHIRILĂ într-o acțiune prin spatele grămezii.

Foto: I. MICLEA – Cluj, I. MIHĂICĂ și V. BAGEAC

